

TIME BENDER

DE MAN DIE DE AARDE KWAM REDDEN

TIJN TOUBER

TIME BENDER

DE MAN DIE DE AARDE KWAM REDDEN

TIJN TOUBER

INHOUD

1. TIME BENDER
2. SALVADOR DALI
3. DADI JANKI
4. DE REIZIGERS
5. MOUNT RAINIER
6. ALLOYA
7. LUCIFER
8. HIDDEN HAND
9. AYAHUASCA
10. DEMONEN
11. SASHA
12. WALAYA
13. LAYAN
14. VONDELPARK
15. GAME MAKERS
16. CHOCOLADE
BRONNEN

Voor Juno, mijn ruimtevriend.

1. TIME BENDER

'In my official status, I cannot comment on ET contact. However, personally, I can assure you we are not alone.'

Charles J. Camarda, voormalig NASA Astronaut.

23 augustus, 1974

Het was een warme zomeravond in New York City en John Lennon had behoefte aan frisse lucht. Hij had de hele dag in een bedompte studio aan zijn album *Walls and Bridges* gewerkt en had zojuist de liefde bedreven met zijn secretaresse May Pang. John deed geen moeite om zijn kleren aan te trekken toen hij op het dakterras van haar appartement stapte. Het was zo hoog dat niemand hem kon zien.

May was nog in de slaapkamer en had net een pizza besteld. Opeens hoorde zij een luide schreeuw van het dak. Het was John.

'May, kom hier, snel, je moet dit zien!'

'Een minuutje, ik kom zo.'

'Nee, nu! Kom nu meteen!'

Toen May het dak opstapte, viel haar mond open. Er hing een enorm rond object in de lucht, zo'n beetje de afmeting van een Lear Jet. Het was zo dichtbij dat ze het met een steen had kunnen raken. Het object hing daar zonder enig geluid te maken, zachtjes heen en weer wiegend.

'Mijn hemel, het is een UFO,' fluisterde May, naar adem happend.

Gefascineerd staarden ze in stilte naar het vreemde voertuig dat minutenlang voor hun ogen danste. Toen, ineens, schoot het recht omhoog de lucht in.

'Dit is niet van de Aarde,' hijgde John, haast achterover vallend. 'Dit is een *bloody* vliegende schotel!'

Ze liepen naar binnen en vroegen zich af of ze de politie moesten bellen, maar hun leven was al zo hectisch en het laatste wat ze wilden, was nog meer aandacht van de pers. Ze besloten een vriend te bellen en hem te vragen de politie op de hoogte te brengen. Toen deze enkele minuten later terugbelde, vertelde hij dat er die avond zeven andere meldingen waren binnengekomen van mensen die het ruimtevaartuig hadden gezien.

'Ik kan het niet geloven, ik kan het niet geloven, ik heb een vliegende schotel gezien,' was alles wat John de rest van de avond kon uitbrengen.

9 december, 1980

Het was een koude winterochtend in Amsterdam. Ik was net uit bed, ging naar beneden en zette de radio aan. Toen ik water opzette om thee te maken bevroor ik. Wat had de nieuwslezer net gezegd? John Lennon doodgeschoten? Ik rende naar de radio en zette het geluid harder.

'John Lennon is afgelopen nacht vermoord. Hij werd neergeschoten voor zijn huis, het Dakota Gebouw in New York, door een man die zich heeft geïdentificeerd als Marc David Chapman. De man is in verwarde toestand gearresteerd. Het motief voor de misdaad is nog onduidelijk.'

De deurbel gaat drie keer. Het is mijn zusje Wendela. Ze is in tranen. We omhelzen elkaar lang en herinneringen stromen binnen van alle keren dat we samen naar The Beatles luisterden. Zij waren de soundtrack van onze jeugd. We groeiden op in Amerika en ik kan me nog goed herinneren dat ik de eerste keer *She loves you* uit de radio hoorde schallen. Mijn wereld stond even stil.

In de verte hoor ik het geluid van de fluitketel.

Ik zet thee terwijl Wendela door mijn platencollectie struint. Vorige week kocht ik John's laatste album *Double Fantasy*. Ze zet de plaat op en we horen John zingen:

'Well, I tried so hard to stay alive, but the Angel of Destruction keeps on hounding me all around. But I know in my heart that we never really parted, oh no. Help me. Lord, help me to help myself.'

De woorden zijn beklemmend, bijna alsof John aanvoelde dat er iets stond te gebeuren. Ik vraag me af wie deze Engel van Vernietiging is, degene die John achterna zat.

Op dat moment kon ik niet bevroeden dat ik hier weldra achter zou komen.

De rest van de dag gaat in een roes voorbij. Na het avondeten kleed ik mij aan om naar de première te gaan van een film waarvoor ik de titelsong schreef. Ik ben niet echt in een feeststemming, maar wellicht is het een goede afleiding voor mijn sombere gedachten.

Wanneer ik bij Tuschinski aankom, de prachtige art deco bioscoop in het hart van Amsterdam, staat de hoofdingang vol met fotografen en bekende Nederlanders die door de pers worden geïnterviewd. Ik probeer er onopgemerkt langs te glippen, maar camera's beginnen te klikken en journalisten richten hun microfoons. Zij willen weten hoe ik denk over de dood van John.

'Het voelt als het einde van een tijdperk. The dream is over, zong John. Zo voelt het.'

Met al die camera's en microfoons op me gericht, voel ik een beetje wat John het grootste deel van zijn leven moet hebben gevoeld: een leven in roem en bekendheid. Had hij er genoeg van, vraag ik mij af? Was hij er klaar mee en zocht hij naar een uitweg?

Op weg naar binnen schiet me een andere song te binnen, mogelijk de laatste die John heeft opgenomen: *'Say you're looking for a place to go where nobody knows your name. You're looking for oblivion with one eye on the hall of fame. I don't want to face it, oh no. I don't want to face it no, no, no, no. Every time I look in the mirror I don't see anybody there.'*

Plotseling voel ik een hand op mijn schouder. Ik draai me om en kijk in de ogen van een gedistingeerde oudere heer. Hij is gekleed in een zwart pak met fijne witte streepjes, een wit overhemd, zwarte vlinderdas en bijpassende bolhoed. Zijn groene ogen zijn betoverend.

'Hallo mijn vriend,' zegt hij met een vreemd formeel accent, *'ik heb een boodschap van je moeder.'*

Mijn hart maakt een sprong.

'Wat? Wat is er met haar gebeurd? Is zij in orde?'

'Ja hoor, ze is in orde, maar ze heeft jouw hulp nodig.'

'Wat voor hulp? Weet u zeker dat ze in orde is?'

Hij glimlacht geruststellend en zegt: *'Maak je geen zorgen, ze is in orde. Maar ze gaat ascenderen en om dat te kunnen doen, heeft zij meer licht nodig.'*

Waar heeft deze man het over?

'Zegt u nu dat mijn moeder gaat sterven?'

'Nee, maar zij moet zichzelf vrijmaken van de vernietigende krachten die haar in haar greep hebben.'

Hij neemt me bij de arm en leidt me weg van de menigte die zich inmiddels in de hal heeft verzameld.

'Volg mij alsjeblieft. Je film begint over 15 minuten, wat mij voldoende tijd zou moeten geven om het uit te leggen.'

We lopen naar een bank in de hoek van de ruimte en hij gebaart me te gaan zitten. Wanneer hij naast me zit, zegt hij: *'Laat ik mijzelf om te beginnen aan je voorstellen. Mijn naam is Time Bender. Ik ben een goede vriend van jouw moeder en - zoals ik al zei - heb ik een boodschap van haar. Om die boodschap te begrijpen, zal ik je eerst een paar dingen moeten vertellen die je wellicht nog niet weet.'*

'OK.'

'Jouw moeder werd zo'n dertien miljard jaar geleden geboren. Zij was - en is - de meest prachtige planeet die het Universum ooit heeft gezien.'

'O, die moeder...'

Ik glimlach en ontspan. Maar tegen de tijd dat Time Bender klaar is met zijn verhaal, ben ik een stuk minder ontspannen.

Hij vervolgt: 'De Aarde is uniek. De oorspronkelijke planners noemden haar de Levende Bibliotheek, omdat zij de codes bevat tot alle mogelijke levensvormen in het Universum. Dat is de reden waarom er zoveel is gevochten om de Aarde. En dan heb ik het niet over jullie recente Wereldoorlogen. Ik heb het over oeroude Galactische gevechten.'

'Hebt u het over buitenaardsen die om de Aarde vchten?'

'Ik heb het over rassen vanuit het hele Universum. Veel van deze rassen zijn al heel oud en waren hier lang voordat de eerste mensen kwamen. Ik weet dat jullie dit op school niet leren. Jullie wordt verteld dat mensen zich via een natuurlijk evolutionair proces ontwikkelden vanuit aapachtige voorouders om de meest intelligente soort op de planeet te worden, en mogelijk zelfs van het hele Universum. Maar de waarheid is het precies het tegenovergestelde: mensen zijn niet natuurlijk ontstaan vanuit apen, ze zijn niet alleen in het Universum en zijn momenteel niet bepaald de meest intelligente soort.'

'Dus u heeft het over buitenaardsen?'

Hij kijkt me verbaasd aan.

'Verrast jou dat? Weet je dat het hele Universum bestaat uit net zoveel bewoonbare planeten als dat er mensen op Aarde zijn? En, technisch gezien, zijn mensen ook buitenaardsen. Jullie zijn lang geleden gezaaid door buitenaardse rassen.'

'Gezaaid?'

'Jullie zijn gecreëerd.'

Dit begint een heel vreemd gesprek te worden. Waarom vertelt hij mij dit? Wat moet ik hiermee? Ik schuifel ongemakkelijk heen en weer en Time Bender bemerkt mijn onrust.

'Luister alsjeblieft nog even naar me,' zegt hij zachtjes, 'dan wordt het vanzelf duidelijk.'

Hij vervolgt: 'De Levende Bibliotheek op Aarde was destijds opgezet als een prachtig Galactisch experiment. Bijna alle rassen namen hieraan deel en dat was beslist een unicum. Vrijwel alles dat groeit, bloeit en leeft - in de vorm van planten, dieren en mensen - is op deze planeet gezaaid vanuit het hele Universum.'

'Probeert u mij nu te vertellen dat mensen door buitenaardse wezens zijn geschapen?'

'Ja, maar mensen zijn zeer speciaal, ook al zijn zij dit zelf vergeten. Zij zijn wat wij noemen de Koninklijke Species, omdat zij het volledige DNA potentieel in zich dragen. Mensen dragen genen in zich van zo ongeveer elk ras in het Universum: Pleiadiërs, Orions, Lyrans, Sirianen, Annunaki, Vegans, Andromedans, Reptillianen en Zeta. Mensen dragen de volledige Universele Codes van Leven in zich. Dat is waarom zij zo bijzonder en waardevol zijn.'

'Wat is er zo speciaal aan deze codes?'

'De codes zijn nodig om de Levende Bibliotheek te activeren en je te doen ontwaken voor je volledige potentieel. Dat is waarom het hele Universum op dit moment gespannen naar jullie kijkt. Iedereen is benieuwd om te zien wat de mensheid nu gaat doen.'

Het wordt steeds drukker om ons heen en Time Bender schuift een stukje in mijn richting om zich verstaanbaar te maken: 'Ik vertelde je al dat de Aarde nu gaat ascenderen. De enige manier om zich te bevrijden van de ketenen van oorlog en destructie is om haar frequentie te verhogen. En omdat zij dit doet, komen nu ook alle Aardewezens in die verhoogde trilling. Gaia, jouw moeder, beweegt nu van de derde dimensie naar de vierde en de vijfde. Maar om dit proces te doen plaatshebben, heeft zij meer licht nodig.'

'Wacht, ik ben het spoor bijster. Wat is een dimensie?'

'Een dimensie is een bandbreedte, een realiteitsfrequentie. Jullie op Aarde leven op dit moment in een derde dimensie realiteit, wat betekent dat je alleen deze frequentie

waarneemt - zoals een radio of televisiezender waarop je bent afgestemd. Er zijn veel meer frequenties, maar je ervaart ze alleen wanneer je je ontwikkelt en leert om hierop in te tunen.'

'En om dat te kunnen is er meer licht nodig?'

'Dat klopt. Wanneer meer licht de Aardse atmosfeer binnenstroomt, kunnen de oorspronkelijke codes worden geactiveerd. Dit zal jullie DNA upgraden en uitlijnen. Jullie zullen je grootsheid weer herinneren en de levende belofte van het Universum worden.'

'Wow, dat klinkt episch.'

'Je moet goed begrijpen dat hetgeen de mensheid nu gaat doen van cruciaal belang is voor alle sterrenrassen. De vraag is: zullen jullie ascenderen naar het volgende niveau en leren om in harmonie met elkaar en jullie planeet te leven, of zullen jullie de Levende Bibliotheek vernietigen en jezelf terug katapulteren naar een stenen tijdperk met als gevolg weer vele cycli van dood en wedergeboorte?'

'Als u het zo brengt, dan kies ik voor ascentie.'

Hij glimlacht flauwtjes en zegt: 'Ik ben blij dat je er zo over denkt.'

Boing, Boing, Boing.

Het geluid van de theatergong herinnert ons aan de tijd. Nog een paar minuten. Time Bender kijkt me indringend aan en het is net alsof zijn groene ogen beginnen te pulseren. Het is behoorlijk intens en ik vergeet mijn omgeving. Ik hoor alleen nog zijn stem: 'Wat je ook moet weten, is dat er ongelooflijk veel weerstand is tegen jullie ascentie. De Engelen van Vernietiging doen er alles aan om te voorkomen dat dit gebeurt.'

'De Engelen van Vernietiging? Wist u dat John Lennon over hen heeft geschreven?'

'Natuurlijk weet ik dat. Dat is ook de reden waarom ik vanavond naar jou uitreik. Er is een goddelijke timing voor dit alles, zoals je zult gaan zien.'

'Wie zijn die Engelen van Vernietiging precies?'

'Dit zijn wezens die het contact zijn verloren met de Bron. Je kunt ze niet zien omdat zij in dimensies zitten die jullie nu nog niet kunnen waarnemen. Maar over niet al te lang zullen zij worden ontmaskerd. Wanneer de Aarde ascendeert naar het volgende niveau komen jullie in hun omgeving terecht, de vierde dimensie. Jullie zullen dan de duistere krachten kunnen waarnemen die jullie al duizenden jaren onderdrukken.'

'Hebt u het over de Illuminatie?'

'De Illuminatie zijn slechts een van de vele gezichten van de Engelen van Vernietiging. Wat zij najagen, is absoluut macht en controle. Omdat zij hun verbinding met de Schepper zijn kwijtgeraakt, kunnen zij deze voedende energie niet meer in zich opnemen. Om in leven te blijven, voeden zij zich met de energie van anderen.'

'Zoals parasieten?'

'Precies. Net zoals jullie gewassen verbouwen en vee houden voor voedsel en kleding, zo houden zij mensen. Zij leven van jullie ziel-energie, die zij oogsten. Wanneer jullie in een staat van angst en spanning zijn, zijn jullie voedsel voor ze. Teneinde jullie in dit angstige bewustzijn te houden, dicteren zij de wereldgebeurtenissen.'

Ik moet er behoorlijk geschokt hebben uitgezien, want zijn groene ogen verzachten zich. Hij raakt mijn hand even aan en zegt: 'Ik weet dat dit schokkend is, maar het biedt ook grote mogelijkheden voor jullie. Er is een manier om vrij te worden van deze onderdrukking en het spel te veranderen, maar daarvoor moet je leren om de tijd te buigen. Je moet een Time Bender worden.'

Boing. Boing. Boing.

In rap tempo spreekt hij verder: 'Nu de Aarde haar frequentie exponentieel aan het verhogen is, worden de Engelen van Vernietiging steeds wanhopiger. Momenteel zijn ze bezig hun

finale akte voor te bereiden: het orkestreren van een calamiteit die de wereld zal schokken, waarna zij uit de hemel zullen neerdalen en zich zullen presenteren als jullie redders. Zij zullen zich voordoen als de God of Goden waar de mensheid al zo lang op wacht. Zij zullen zich presenteren als jullie Messias, als jullie Verlosser. Als jullie voor deze list vallen, zullen zij de boel volledig overnemen. Er zal dan geen weg terug meer zijn en geen hoop om de Levende Bibliotheek te redden en een vreedzame ascentie te bewerkstelligen.'

De hal is inmiddels leeg geworden en de laatste bezoekers stromen het theater binnen. Maar Time Bender is nog niet klaar.

'Luister nu goed: de codes om de Levende Bibliotheek te activeren zijn door jullie Moeder lange tijd geleden op een geheime plek verborgen. Zij wist dat er een dag zou komen waarop zij ze zou activeren en ze moest er zeker van zijn dat ze veilig waren.'

'Waar heeft zij die codes verborgen?'

'In jou.'

'In mij?'

'In jullie allemaal. En zij wil dat jij ze nu activeert.'

'Maar...'

'Ik verwacht niet dat je dit alles nu begrijpt. Luister gewoon naar wat ik zeg. Het enige wat je hoeft te doen, is meer licht creëren. Daarom vraagt Gaia jou om Cirkels van Licht te bouwen.'

'Wat betekent dat?'

'Geen idee, ik ben slechts de boodschapper.'

Hij staat op en reikt me de hand.

'Dank je voor je tijd en veel geluk met je opdracht.'

'Mijn opdracht?'

'Ja, je bent niet onvoorbereid gekomen. Je bent goed opgeleid.'

'Goed opgeleid? Waarvoor?'

'Geduld, mijn vriend.'

Boing. Boing. Boing.

2. SALVADOR DALI

*'And up in the clouds I can imagine UFOs chuckle to themselves: "Heh heh."
They saying: "Those people so uptight, they sure know how to make a mess, hey!"'*

Jimi Hendrix, gitarist, zanger, songschrijver.

Vijf maanden later zit ik in een vliegtuig op weg naar Barcelona. Ik heb behoefte aan een time out van de hectische muziek wereld. De titelsong voor de film werd een hit in Nederland en mijn leven kwam in een stroomversnelling. Ik was non stop bezig en voelde de hete adem van de platenmaatschappij in mijn nek om weer een pakkende tune te schrijven.

Door dat harde werken, begon de lol van muziek maken naar de achtergrond te verdwijnen. Ik speel al gitaar sinds mijn tiende en kan me geen dag herinneren dat ik niet heb genoten van het gezelschap van mijn trouwe instrument. Maar nu was muziek ineens werk geworden en betrapte ik mijzelf erop dat ik commercieel begon te denken: wat zou het publiek willen horen, in plaats van wat vind ik zelf mooi?

Tijd om even afstand te nemen dus. Voor mij is er geen mooiere plek om dat te doen dan een klein dorp in het Noorden van Spanje dat Cadaques heet. Er zijn prachtige stranden, rotsachtige snorkel gebieden en het dorp wordt door veel musici en kunstenaars bezocht.

Wanneer het vliegtuig goed en wel is opgestegen en het bordje 'stoelriemen vastmaken' is uitgegaan, draait de man die naast me zit zich naar me toe: 'Zeg, ben jij niet die muzikant van de tv?'

'Eh, ja, inderdaad.'

'Hi, ik ben Frank, en ik moet zeggen dat ik echt van die song geniet. Het is heel pakkend en heeft een geweldige gitaarsolo.'

'Dank je wel, Frank.'

Frank vertelt me dat hij zelf ook gitaar speelt en we kletsen honderduit over onze favoriete gitaristen. Jimi Hendrix staat hoog op onze lijstjes. Frank weet zo ongeveer alles over Hendrix en het is leuk om de anekdote te horen over hoe Hendrix voor het eerst naar Londen kwam om met Eric Clapton te jammen en hem op een geleende gitaar van het podium blies. Hij vertelt ook dat The Beatles naar een van zijn shows kwamen, een paar dagen nadat zij hun album *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* hadden uitgebracht. Hendrix opende de show met de titelsong van hun plaat, en knalde er doorheen alsof hij het z'n hele leven al speelde.

'Wist je,' zegt Frank nadat we diepgaand Hendrix' technische vaardigheden hebben geanalyseerd,' dat Hendrix' optredens vaak werden begeleid door paranormale gebeurtenissen en zelfs UFO's?'

Ik kijk hem vol ongeloof aan.

'Echt? Dat is raar. Een paar maanden geleden had ik een gesprek met een vreemde man die alles over buitenaardsen leek te weten. Hij vertelde me dat buitenaardsen een belangrijke rol hebben gespeeld in de creatie van de mensheid.'

'Wel, ze hebben zeker een belangrijke rol gespeeld in de ontwikkeling van Jimi Hendrix. Je zou zelfs kunnen stellen dat we nooit van Hendrix hadden gehoord als buitenaardsen hem niet hadden geholpen.'

'Hoe dan?'

'Heb je ooit gehoord van Curtis Knight?'

‘Was hij niet de zanger waarmee Hendrix speelde voordat hij beroemd werd?’

‘Dat klopt. Knight heeft nadien twee boeken geschreven over zijn ervaringen met Hendrix. Knight beschrijft onder meer wat er op een nacht nabij Woodstock gebeurde. De band was op weg naar huis van een optreden toen zij plotseling werden overvallen door een sneeuwstorm. De storm was zo hevig dat de auto vast kwam te zitten. Ze probeerden het warm te houden in de auto, maar de temperatuur bleef dalen en na een tijdje werden ze echt bang dat ze dood zouden vriezen.’

‘Wow, wat gebeurde er?’

‘Ineens zag Knight, die achter het stuur zat, iets oplichten in de sneeuw vlak voor hun auto. Het schijnsel kwam van een kegelvormig object waarvan Knight overtuigd was dat het buitenaards moest zijn. Hij raakte in paniek, evenals zijn bandleden. De enige die volstrekt rustig bleef, was Jimi. Hij leek telepathisch te communiceren met het wezen dat nu uit het voertuig kwam.’

‘Echt? Hoe zag dat wezen eruit?’

‘Het was geelachtig met gleuven als ogen. Het liep niet, maar gleeed. Overal waar het wezen naar toe gleeed, deed de sneeuw smelten. Ze keken vol ontzetting toe. Na enkele minuten was de weg vrij en Knight, die vol ontzetting had toegekeken, trapte keihard op het gaspedaal - recht op het wezen af. Op hetzelfde moment dat Knight gas gaf, schoot het schip omhoog.’

‘Lunch heren?’

Ik vind het lastig om me te concentreren op de lunch. Wat een verhaal over Hendrix en zijn buitenaardse connectie! Ik vraag Frank of Hendrix vaker dergelijke ervaringen had. Frank: ‘Het verhaal gaat dat hij en zijn broer toen zij jong waren vanuit hun slaapkamerraam in Seattle een ruimteschip zagen. Ik denk dat er toen iets openging voor kleine Jimi. Hij was volledig gefascineerd door sci-fi en buitenaardse wezens. Een tijdlang stond hij er zelfs op om Buster te worden genoemd. Hij was namelijk geobsedeerd door Flash Gordon, een van de eerste science fiction helden. Flash Gordon werd gespeeld door een man die Buster Crabbe heette.’

‘Was Flash Gordon niet een blonde hunk?’

‘Haha, ja dat is waar. Maar dat maakte kleine Jimi niets uit.’

‘Zijn er andere muzikanten die ervaringen hebben gehad met buitenaardsen?’

‘Elvis Presley schijnt voor een belangrijk deel van zijn leven in hun gezelschap te hebben verkeerd. Het begon al toen hij werd geboren. Elvis’ vader was tijdens de bevalling om twee uur ’s nachts even naar buiten gegaan om een sigaret te roken. Toen hij omhoog keek, zag hij vreemde pulserende blauwe lichten. Hij zegt dat hij toen wist dat er iets bijzonders aan het gebeuren was.’

‘Vertel me meer!’

‘Mick Jagger zag ooit een sigaarvormig ruimteschip toen hij in Glastonbury kampeerde met zijn toenmalige vriendin Marianne Faithful. Een jaar later zag hij een tweede ruimteschip tijdens het concert in Altamont. Het maakte zo’n grote indruk op hem, dat hij een UFO detector op zijn landgoed liet installeren.’

‘Ik weet niet wat ik moeilijker vind om te geloven: dat Mick Jagger een UFO zag, of dat hij kampeerde. Wat is trouwens een UFO detector?’

‘Weet ik niet precies. Misschien een soort radar systeem? Wist je dat UFO’s tegenwoordig zo vaak worden waargenomen door radarsystemen op militaire bases in de VS, dat ze worden uitgefilterd?’

‘Echt? Waarom doen ze dat?’

‘Ze zien zoveel UFO’s en kunnen er vervolgens niets mee. Daarom hebben ze UFO filters ingebouwd. Ze negeren ze gewoon.’

'Dus UFO's zijn voor de militairen in Amerika de gewoonste zaak van de wereld, terwijl de meeste mensen zich nog steeds afvragen of buitenaardsen werkelijk bestaan? Bizar!'

Wanneer thee en koffie wordt geserveerd, vertelt Frank over nog meer muzikanten die in contact zijn geweest met buitenaardsen: 'Keith Richards was ervan overtuigd dat UFO's landden op zijn Redlands Estate in Sussex. Richards is er ook van overtuigd dat buitenaardsen op de een of andere manier zijn verbonden met het ontstaan van de mens.'

'En David Bowie?'

'Haha, ja natuurlijk! Bowie heeft als kind verschillende keren UFO's gezien. Zijn voormalige vrouw Angela heeft ze ook gezien. Toen zij in 1974 naar Detroit reden, zagen zij een voertuig in de lucht hangen. Later rapporteerde een tv-station een UFO-crash bij Detroit waarbij vier buitenaardsen waren gevonden.'

'Zijn er ook muzikanten van de jongere generatie die gelijksoortige ervaringen hebben?'
'Ik weet dat Robbie Williams zo betrokken raakte bij het fenomeen, dat hij zelfs heeft overwogen om een full time UFO-loog te worden. Hij heeft bij verschillende gelegenheden buitenaardsen gezien en beschrijft ze als gouden ballen van licht, die lijken te dansen op zijn songs.'

'Dames en heren, de captain heeft zojuist het maak uw stoelriemen vast signaal gegeven. Als u dat nog niet heeft gedaan, plaats dan alstublieft uw handbagage onder de stoel voor u, of in de opbergruimte boven uw hoofd. Ga alstublieft zitten en maak uw gordel vast. Zorg er ook voor dat uw stoel rechtop staat en dat uw tafels zijn opgeklapt.'

Wanneer we zijn geland, nemen Frank en ik afscheid van elkaar en vier uur later rijd ik in mijn huurauto Cadaques binnen. Nadat ik heb ingecheckt in mijn hotelkamer, besluit ik een slaapmutsje te nemen in een van de bars op het centrale plein, recht tegenover het strand. De kroeg die ik binnenga, heet l'Hostal en is vermaard om zijn fantastische live muziek.

Op het podium zit een prachtige jonge vrouw die gitaar speelt en aangrijpende Spaanse liedjes zingt. Haar stem doet me denken aan het doorleefde schuurpapier van Janis Joplin, terwijl deze vrouw niet veel ouder kan zijn dan vijftientig. Ik begrijp geen woord van wat ze zingt, maar de songs gaan recht mijn hart binnen.

In de pauze loop ik naar haar toe en complimenteer haar. Ze lacht verlegen, reikt me de hand en stelt zich voor als Anna. In gebroken engels vertelt ze me dat de liedjes die ze zingt, afkomstig zijn uit Catalonië. Het zijn veelal droeve liedjes over zeelui die niet meer terugkeren en de onderdrukking van hun trotse volk door de Spaanse overheid. Na tien minuten moet ze weer op.

Ik luister naar de tweede helft van haar optreden, maar begin inmiddels zo moe te worden, dat ik echt terug moet naar mijn hotel. Het resultaat van vele maanden veel te weinig slaap wordt voelbaar en de gin tonics helpen daar niet echt bij. Ik stommel onvast ter been richting mijn hotel en wanneer ik mijn bed zie, plof ik neer en val - nog voordat ik het kussen raak - als een blok in slaap. Ik droom over meisjes met gitaren die betoverende liedjes zingen in fallusvormige ruimteschepen.

De volgende ochtend ontbijt ik op het strand. De croissants en koffie smaken fantastisch en ik begin langzaam te ontspannen. Ik tuur over de oceaan en in de verte zie ik de vissersboten terugkomen van hun nachtelijke vaart. De bootjes worden gevolgd door een wolk zeemeewen die zo nu en dan duikt naar de te kleine visjes die overboord worden gegooid.

Na het ontbijt wandel ik over het strand en vind een lekker plekje om wat gitaar te spelen. Het gesprek met Frank suist nog na en ik besluit om te zien of ik *Sgt. Pepper's*

Lonely Hearts Club Band kan spelen. Ik zoek wat grepen en al snel ben ik aan het zingen: *'It was twenty years ago today, Sgt. Pepper taught the band to play. They've been going in and out of style, but they're guaranteed to raise a smile. So may I introduce to you the act you've known for all these years: Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band.'*

Plots dringt het tot me door dat ik niet alleen aan het zingen ben. Achter me hoor ik een prachtige vrouwenstem die het refrein met me meezing: *'Sgt. Pepper's lonely, Sgt. Pepper's lonely, Sgt. Pepper's lonely Hearts Club Band...'*

Ik kijk om en zie een lachend gezicht.

'Anna!'

'Hi, dat klonk goed! Heb je zin om samen te spelen?'

'Tuurlijk!'

Zij pakt haar gitaar uit, gaat naast me zitten, sluit haar ogen en begint zachtjes te tokkelen. Ik luister een tijdje en val dan rustig in met wat licks. De song is makkelijk te volgen. Ik sluit ook mijn ogen en verwonder me over zoveel geluk. Hier zit ik dan op het strand en speel prachtige liedjes in de zon met deze mooie, getalenteerde vrouw.

We spelen die ochtend vele uren. Tussendoor kletsen we over muziek, onze levens en lachen veel. Ik begin de liedjes nu goed te kennen en ga zelfs achtergrond koortjes zingen. Ik heb geen idee wat ik zing - mijn Spaans is nihil - maar het klinkt prima.

Wanneer het tijd is voor lunch en siësta neemt ze me mee naar haar appartement. Pas laat in de middag worden we in elkaars armen wakker. Anna kijkt op de klok en zegt:

'We hebben nog net tijd voor een douche, dan moet ik naar l'Hostal voor de show. Heb je zin om mee te gaan?'

'Tuurlijk.'

'Wil je dan ook meespelen?'

'Op het podium? Vanavond? Met jou?'

'Ja!'

'Wow.'

We douchen samen, pakken onze gitaren in en gaan op weg. Ik voel me nu toch wat nerveus worden. Het is één ding om op het strand lekker wat aan te klungelen, maar heel anders op een podium voor publiek. Maar Anna lijkt volledig ontspannen en gelukkig te zijn. Ze maakt zich niet druk.

Wanneer wij bij l'Hostal aankomen, heeft ze een paar minuten nodig om de manager te overtuigen dat ik mee moet spelen. Met duidelijke tegenzin zet hij een tweede microfoon neer en laat me zien waar ik mijn gitaar kan inpluggen.

Een kwartier later geeft hij ons een seintje en beklimmen we het podium. De zaal valt stil en terwijl ik ga zitten, realiseer ik me dat ik er niet eens aan heb gedacht om mijn gitaar te stemmen. Het zweet breekt me uit, terwijl Anna begint te tokkelen. De eerste minuut ben ik alleen maar bezig met mijn gitaar in tune te krijgen, maar daarna sluit ik mijn ogen en neemt de muziek het over.

Tussen de liedjes door kijk ik af en toe naar Anna. Ze is duidelijk aan het genieten. We smelten steeds meer samen en na een tijdje voelt het alsof we opnieuw de liefde bedrijven, maar nu via onze muziek. De avond wordt een daverend succes en na afloop vraagt de manager of ik morgen ook weer kom spelen.

De volgende avond is de zaal nog voller. Terwijl Anna zingt over 'haar geliefde die naar zee vertrok en nooit terugkwam' zing ik iets dat waarschijnlijk klinkt als 'jouw moeders auto is stuk en de paus is dood'. Er wordt veel gelachen, er is ontroering en er zijn tranen.

Tijdens ons optreden op de derde avond verschijnt een flamboyant geklede man in de deuropening. Hij wandelt gracieus door de menigte, drukt hier en daar een hand,

glimlacht minzaam en gaat recht tegenover ons aan de bar zitten. Zijn ogen lijken zich in me te boren en ik moet mijn best doen om me op de muziek te concentreren.

Tussen twee liedjes door vraag ik aan Anna wie die man is.

'Zijn naam is Carlos. Hij is een vriend van Dali.'

'Dali? Je bedoelt Salvador Dali, de schilder?'

'Ja.'

Na de show komt Carlos direct naar ons toe en introduceert zichzelf.

'Ik ben Carlos,' zegt hij, terwijl hij mijn hand vastpakt en deze zeker dertig seconden vasthoudt zonder verder iets te zeggen. Ik probeer me te bevrijden uit zijn greep, maar dat gebeurt pas als Anna hem een lichte por geeft.

'Zo is het wel genoeg Carlos,' zegt ze plagend.

Carlos zucht, draait met zijn ogen en zegt: 'OK, ik ken mijn plek. Willen jullie iets drinken?'

'Gin tonic alstublieft.'

Wanneer de drankjes arriveren, brengt hij een toast uit: 'Op jullie, het prachtigs stel! Salut!'

We heffen het glas, nemen een slok en kijken elkaar blozend aan. Carlos onderbreekt onze verliefde blikken en vraagt mij: 'Heb je wel eens gehoord van Salvador Dali?'

'Ja, natuurlijk.'

'Ik ben zijn afgezand en heb een vraag. Zouden jullie morgenavond naar zijn huis willen komen om voor hem en een klein gezelschap van speciaal genodigden te spelen?'

Mijn mond valt open van verbazing. Hoor ik dat goed?

Carlos glimlacht geroutineerd. Waarschijnlijk heeft hij deze reactie vaker gezien. Hij legt uit: 'Mijn meester vindt het leuk om zo nu en dan wat entertainment te brengen als hij gasten ontvangt. Ik denk dat hij van jullie songs zal genieten aangezien hij van Catalaanse afkomst is.'

Anna is de eerste die kan spreken: 'Dat is fantastisch! Natuurlijk willen wij voor Dali spelen, toch?'

'Tuurlijk.'

Carlos lijkt tevreden: 'Afgesproken dan. Morgenavond om acht uur zal ik jullie opwachten bij de hoofdingang van zijn woning. Het huis ligt net over de heuvel aan de oostzijde van de stad.'

De volgende avond arriveren we een paar minuten te vroeg bij de toegangspoort van Dali's mansion. Ik draag het enige nette shirt dat ik bij me heb en Anna heeft voor de gelegenheid haar donkere krullen gekamd. Carlos verwelkomt ons en leidt ons door het huis. Ik probeer alles zo snel mogelijk in me op te nemen.

'Dit zijn de schatten die zo waardevol zijn, dat ze niet in een museum terecht zijn gekomen,' vertel ik mijzelf terwijl ik in Anna's hand knijp. Ik zie vreemde sculpturen, scheve eieren, beren met juwelen, smeltende klokken en schilderijen van wezens met lange ledematen.

In het centrum van de villa bevindt zich een binnenplaats waar we Dali en zijn gasten ontmoeten. Dali is gekleed in een lang wit gewaad en houdt een gouden scepter in zijn rechterhand. Zijn snor is omhoog gekruld en ziet er erg grappig uit. Gala - zijn vrouw - is in het zwart gekleed met een grote strik in haar haar en ziet er net zo buitensporig uit als haar man. Er zijn nog vier andere mensen, maar wij worden niet voorgesteld.

Vol spanning installeren we onze instrumenten en zodra we zitten begint Anna een van haar meest aangrijpende liederen te zingen. Dali herkent de melodie meteen, glimlacht en leunt achterover op zijn troon. Zo nu en dan sluit hij de ogen en speelt met zijn indrukwekkende snor.

Ik prijs me gelukkig dat mijn gitaar is gestemd en dat het geluid goed is. Ik sluit mijn ogen en laat de muziek spelen, daar onder de sterren in het huis van Salvador Dali. Na dertig minuten geeft Carlos ons een teken. Tijd om te stoppen. We pakken onze instrumenten in en lopen naar Dali om afscheid te nemen. Hij kust Anna's hand en streelt haar haar. Dan draait hij zich naar mij.

'Je hebt een Catalaans hart.'

'Dank u meneer.'

'Ken je mijn werk?'

'Ja meneer, ik heb een dag doorgebracht in uw museum in Figueras.'

'Wat vind je ervan?'

'Ik vind uw kunst geweldig, sir.'

'Wat vind je er zo geweldig aan?'

'Eh, uw werk voelt als een droom. Het voelt alsof ik in een droom stap.'

'Ja, het leven *is* ook een droom. Heb je de smeltende klokken gezien?'

'Ja.'

'Weet je waar die voor staan?'

'Nee meneer.'

'Zij symboliseren de flexibiliteit van tijd. Ze laten je zien dat je de tijd kunt buigen.'

Mijn mond valt open.

'Hoe weet u...?'

Maar hij onderbreekt mijn vraag door lichtjes met zijn scepter op mijn schouder te tikken.

'Ga nu blauwogige Catalaan. Ik wens je veel succes met jouw missie.'

3. DADI JANKI

*'Tell your leader, Sir or Ma'am, we come in peace. We mean no harm.
Somewhere out there in the unknown all ET's are phoning home.'*
'Aliens' van Coldplay, van het album Kaleidoscope.

Terug in Nederland word ik onmiddellijk in de stress van alledag getrokken. Mijn band gaat weer op tournee en deze keer reizen we door België en Duitsland. Ik schrijf Anna briefkaarten vanuit iedere stad waar ik ben. Op iedere kaart teken ik mijzelf met mijn gitaar voor een monument of de concertzaal waar we spelen. Anna stuurt me briefkaarten uit Cadaques en Barcelona. Maar na een paar maanden stopt ze ineens met schrijven.

Ik mis haar. Ze heeft me enorm geholpen om weer plezier te krijgen in muziek. Het was heerlijk om met haar te spelen. De liedjes waren zo eenvoudig en maakten het mogelijk om te improviseren zonder na te denken en met de muziek mee te vloeien. Er was geen strak kader, geen ingestudeerde danspasjes, geen lichtshow, geen eindeloze sound-checks. En iedere keer dat we samen speelden, klonken de liedjes weer fris en nieuw.

Anna liet mij zien dat muziek niet zozeer gaat over techniek, maar vooral over soul, lef en gevoel. Maar de jaren vliegen voorbij en geleidelijk aan vergeet ik Anna en haar wijze lessen. Ik word weer deel van een machine, al is het wel een hele leuke machine. We hebben nog een paar hits en twee van onze platen worden goud en zelfs platina. Maar toch... iets diep in mij is in die jaren nooit echt vervuld. Er lijkt iets te ontbreken, waar ik mijn vinger niet op kan leggen. Steeds vaker denk ik terug aan die vreemde ontmoeting met Time Bender en begin me af te vragen wat mijn werkelijke missie of opdracht nu precies is. Maar in al die jaren laat Time Bender zich niet een keer zien. Totdat ik op een vroege morgen op mijn fiets door Amsterdam sjees naar een repetitie. Zoals gewoonlijk ben ik in gedachten verzonken over de dag die voor me ligt en kijk ik nauwelijks om me heen. Maar wanneer ik voor een rood stoplicht sta, wordt mijn blik getrokken door een enorm reclamebord met daarop een afbeelding van Time Bender. Onder de foto staan twee woorden: Dadi Janki.

Ik sta als aan de grond genageld en heb helemaal niet door dat het licht op groen is gesprongen. Achter mij begin mensen te bellen. Ik ga van het fietspad af en kijk weer omhoog naar het reclamebord. Het is weg. Nergens een reclamebord te zien. Ik pak een notitieblok uit mijn tas en schrijf de woorden op: Dadi Janki.

Een week later ben ik op bezoek bij Arthur, de keyboardspeler van mijn band. Het was me opgevallen dat hij de laatste weken sterk was veranderd. Van een verwilderde, chaotische free jazz muzikant (met bijbehorend interieur) was hij aan het veranderen in een rustige, weloverwogen en verstilde persoonlijkheid. Zijn geheim: hij was gaan mediteren.

Arthur vertelt me over de organisatie waar hij heeft leren mediteren: de Brahma Kumaris Spiritual University. Het wordt geleid door vrouwen uit India. Ze hebben geen goeroe en onderwijzen een simpele techniek die heel effectief is.

'Wow,' zeg ik, 'als meditatie ook zoveel effect op mij heeft, wil ik dat wel eens proberen. Moet ik dan naar India?'

'Nee hoor, er is een centrum om de hoek op de Haarlemmerdijk.'

'Maar is het niet beter om naar India te gaan en het daar te leren bij die wijze vrouwen?'

'Als je dat echt wilt, kan dat waarschijnlijk wel. Ik denk dat je dan toestemming moet vragen aan het hoofd van de organisatie.'

'Wie is dat?'

'Zij is een van de meest krachtige en charismatische mensen die ik ooit heb ontmoet.'

'Klinkt goed. Hoe heet ze?'

'Dadi Janki.'

Thuisgekomen kijk ik mijn agenda en boek direct een vlucht naar New Delhi. Daar zal ik een trein moeten nemen die me dwars door Rajasthan naar de ashram van de Brahma Kumaris zal brengen, hoog in de bergen bij een dorp dat Mount Abu heet. Wanneer ik land op Delhi Airport voel ik mij op een vreemde manier direct thuis. De stad is ongelooflijk chaotisch en vol armoede en vreemde gebruiken - zoals het kasteelsysteem en de heilige koeien die al het verkeer blokkeren - maar veel mensen stralen een rustige spiritualiteit uit die ik maar zelden in het Westen tegenkom. Zelfs iedere taxi is als een tempel vol kleurige goden op de dashboards, zoals de aap-god Hanuman, de olifant-god Ganesh, Krishna, Lakshmi, Narayan, Shankar, Shiva, Parvati, Durga, Boeddha en zelfs Christus.

Het Hindoeïsme is een zeer complexe religie die bestaat uit veel subreligies. Er is geen centrale autoriteit, dus elke Hindoe maakt zijn eigen persoonlijke geloofssysteem. Hindoes vereren drieëndertig miljoen verschillende goden en godheden, hebben ontelbare geschriften, rituelen, priesters, monniken, goeroes en een eindeloze variëteit van tegenovergestelde *do's and don'ts*.

Er is een mooi verhaal dat de complexiteit van het Hindoeïsme illustreert. Een rijke zakenman uit Mumbai, die een devote aanbieder was van Krishna, kreeg een visioen van Krishna en mocht een wens doen. Hij was zo verbijsterd dat het enige wat hij kon bedenken, was een brug tussen Mumbai en New York omdat zijn dochter daar studeerde.

Krishna hoort de wens aan en valt stil. Na een tijdje zegt hij: 'Dat is nogal wat om te vragen. Weet je hoe ongelooflijk complex en ingewikkeld het is om zo'n brug te bouwen? Is er echt niets anders dat je wenst?'

De zakenman denkt even na en zegt dan: 'Ik ben mijn leven lang een devoot Hindoe geweest, maar snap nog steeds niet goed waar het nu allemaal over gaat. Kunt u dat aan mij uitleggen alstublieft?'

Krishna valt weer stil, kijkt naar de grond en zegt dan: 'In wat voor kleur wil je de brug hebben?'

Na enkele dagen te hebben rondgezworven in New Delhi neem ik de bus naar Agra om de Taj Mahal te bezoeken. Net buiten de stad zie ik een man op de hoek van de straat liggen. Zijn benen liggen deels op de weg en tot mijn afgrijzen ziet de buschauffeur hem niet en rijdt over zijn benen heen. Ik schreeuw en ren naar de chauffeur, hem gebiedend om te stoppen.

'Waarom? Wat is er aan de hand?'

'U reed net over een man heen!'

'Ik heb geen man gezien.'

'Ga terug, we moeten hem helpen!'

De chauffeur kijkt me nauwelijks aan, haalt zijn schouders op en rijdt gewoon door. Ook dat is India.

De volgende dag stap ik in de trein naar Mount Abu. Het grootste deel van de reis sta ik in de open deuren en geniet van de kleurrijke plaatsen waar we langskomen. Wat een andere wereld is dit! wanneer ik onder het stof een dag later in Mount Abu arriveer, voelt de ashram als een ware oase. Het is er brandschoon. Iedereen is in het wit gekleed en iedereen lijkt voortdurend te glimlachen.

Bij de poort word ik door Satish verwelkomt, een jonge broeder die me naar mijn kamer escorteert. Onderweg vertelt hij me dat het een geweldige eer is om Dadi Janki te mogen ontmoeten.

'Wist je dat wetenschappers haar hersengolven hebben onderzocht en haar brein hebben beschreven als *the most stable mind in the world*. Haar hersengolven bleven onverstoortbaar delta golven produceren terwijl ze allerlei ingewikkelde mentale oefeningen uitvoerde. Of ze nu kookte, at, lezingen gaf, berekeningen maakte, sprak of sliep: ze bleef stabiel.'

'Dat is zeker een eer voor mij. Ik vrees dat dat een ontmoeting gaat worden tussen de meest stabiele en de meest instabiele geest van de wereld.'

'Haha, maak je geen zorgen. Dadi is zeer genadevol. Dit is je kamer. Laat me maar weten als je verder nog iets nodig hebt. Over een uur begint er een meditatie en een lezing van Dadi Janki in het auditorium dat je hebt zien liggen toe je hier aankwam. Ik zie je daar!'

Mijn kamer heeft een prachtig uitzicht over de bergen die de ashram omringen. In de verte zie ik een meertje dat in het felle zonlicht als een juweel tussen de groene heuvels schittert. Ik neem een emmer douche, trek wat schone kleren aan, eet wat fruit en ga dan op weg naar de meditatiehal.

Daar aangekomen, zie ik dat het auditorium afgeladen vol is. Desondanks kun je een spelt horen vallen. Honderden in het wit gekleed yogi's zijn in een staat van diepe meditatie verzonken. Ik voel me haast een indringer in dit serene gezelschap en aarzel op de drempel. Ik word me niet alleen pijnlijk bewust van mijn chaotische brien, maar ook van mijn felgekleurde oranje shirt en vale spijkerbroek. Gelukkig is Satish daar om mij te redden.

'Hier broeder, je kunt mijn witte sjaal lenen. Ga daar maar zitten, lekker vooraan zodat je Dadi goed kunt zien. Ze zal er zo wel zijn.'

Na een paar minuten gaan de lichten in de zaal aan en verschijnt Dadi Janki op het podium. Ze lijkt sprekend op ET uit de film van Spielberg. Ze heeft dezelfde grappige waggel als zij loopt en haar hoofd is ook veel te groot voor haar kleine lichaam. Net als ET heeft ze lange vingers die voortdurend bewegen.

Ik hoop dat dit niet respectloos overkomt, want ik beschrijf nu slechts haar uiterlijk. De eerste indruk van Dadi is echter niet zozeer haar uiterlijke vorm, maar haar ongelooflijke uitstraling. Haar ogen zijn diep, donker en intens priemend. Ze lijken alles en iedereen tegelijkertijd in zich op te nemen, alsof ze in een keer de hele zaal scant.

Dan gaat ze zitten en neemt een paar minuten rustig de tijd om de zaal rond te kijken. Ieder van ons krijgt een persoonlijke blik, die hier *drishti* wordt genoemd. Haar blik voelt als een laserstraal die door de zaal beweegt. Langzaam maar zeker komt die laserstraal mijn kant op. Ik word nu echt nerveus en ben bang dat ze dwars door mij heen zal kijken.

Wanneer haar ogen de mijne ontmoeten, is er een kort moment van paniek. Ze kijkt inderdaad dwars door me heen, dwars door mijn zorgvuldig opgebouwde imago van de coole popster. Ik voel mij kwetsbaar en naakt. Ik wil wegrennen en zo snel mogelijk terug naar Amsterdam, maar ik kan me niet verroeren. Ik zit gevangen in haar laserstraal.

Wat vervolgens gebeurt, is moeilijk te beschrijven. Het voelt alsof al mijn angsten, zorgen, controlesystemen en afweermechanismen in één keer instorten. Maar in plaats van daar angstig en gestrest van te worden, voel ik me juist euforisch, licht en gelukkig.

Na een paar minuten begint Dadi Janki te praten: 'Om shanti.'

'Om shanti,' eechoot de zaal.

'Om shanti is een groet van vrede. Wanneer we om shanti zeggen, herinneren wij onszelf eraan wie we werkelijk zijn. Wij zijn vreedzame wezens, wij zijn eeuwige zielen, vonken van licht die in dit fysieke lichaam leven. Meditatie leert ons de kunst van onszelf te ervaren in de meest pure vorm. Je bent niet je lichaam, maar de ziel die in dit lichaam woont. Je kunt de ziel ervaren als een ster van licht in het midden van je voorhoofd.'

Ze valt even stil om deze informatie te laten inzinken. Dan zegt ze zacht, alsof ze persoonlijk in mijn oor fluistert: 'Kun je dit voelen? Kun je voelen dat je dit prachtige lichtwezen vanuit een andere dimensie bent die naar de Aarde is gekomen om een rol te spelen op het podium van het leven?'

Ik concentreer me op de punt van licht in mijn voorhoofd en ineens voelt het alsof ik uit mijn lichaam schiet en het Heelal in reis. Onder mij zie ik de Aarde steeds kleiner worden. Ik breek door de wolken heen en bevind me plots in een compleet andere werkelijkheid. De zon lijkt hier altijd te schijnen. Het voelt als thuis, een warm bad van rust en vrede.

In de verte hoor ik de stem van Dadi Janki: 'Dit is hoe het voelt om met de Bron te worden herenigd. Dit is hoe het voelt om thuis te komen na een lange reis door tijd en ruimte.'

Na afloop van de meditatie staat Dadi Janki op uit haar stoel en loopt naar de rand van het podium. Daar blijft ze staan met de handen op de rug. Ze doet me denken aan een generaal die de troepen inspecteert. Weer blijven haar ogen op mij rusten, dit keer voor een behoorlijk lange tijd.

Wanneer ze van het podium loopt, wenkt zij Satish. Hij rent naar haar toe en ze wisselen enkele woorden uit. Dan komt Satish terug en gaat naast me zitten.

'Dadi wil je vanmiddag zien.'

'Wat? Waarom?'

'Dat zei ze niet.'

'Denk je dat ze heeft gezien dat ik de meest onstabiele mind ter wereld heb en mij een reprimande wil geven dat ik bij jullie, gevorderde yogi's ben gaan zitten?'

Satish lacht. 'Nee, natuurlijk niet. Ze ziet er misschien streng uit, maar in feite is ze zeer liefdevol. Maak je geen zorgen. Rust lekker uit, dan haal ik je iets voor drieën op en gaan we samen naar haar kamer.'

Ik kijk op mijn horloge en zie dat ik net genoeg tijd heb om naar het dorp te rennen om witte kleding te kopen, me te scheren en me voor te bereiden op de ontmoeting met Dadi Janki.

Wanneer Satish mij komt halen, lopen we richting het deel van de ashram waar de yogi's hun residentie hebben. We steken een binnenplaats over met in het midden een altaar met fallusvormig gedenkteken. Satish vertelt me dat dit het een monument is ter ere van Brahma, de oprichter van de organisatie. Aan de andere kant van het plein staan drie huisjes. De middelste is duidelijk van Dadi, aangezien ik mensen in verschillende staten van verrukking uit het pand zie komen.

Op de veranda van de cottage begroet een oudere zuster mij met een warme glimlach. 'Ah, welkom,' zegt ze. 'Jij bent vast die nieuwe broeder uit Holland. Wij noemen het hier Holy-land. Kom binnen.'

Satish geeft mij een bemoedigend duwtje en ik stap de kamer binnen. Dadi zit aan de andere kant van de kamer op een stoel. Ze gebaart me naar haar toe te komen en plaats te nemen op een kussen dat voor haar ligt. Verder zegt ze niets, geen enkele begroeting. Ze kijkt me slechts indringend aan.

Ik voel me erg ongemakkelijk en besluit de stilte te doorbreken: 'Dank dat u mij wilt ontvangen. Het is een grote eer voor mij. Ik heb veel over u gehoord. Zelfs in Nederland hebben ze het over u en...'

'Om shanti.'

'Oh ja, Om shanti.'

'Weet je wat deze begroeting betekent?'

'Ja, Satish heeft me verteld dat het "ik ben vrede" betekent.'

'Heb je dit ook ervaren?'

'Uh, een beetje.'

'Goed zo. Oefening is de basis voor spirituele groei. Dadi wil dat je de vrede die je hier vindt, meeneemt en naar het Westen brengt, zodat je anderen kunt helpen om hun oorspronkelijke staat te ervaren.'

'Ik zou dat graag doen.'

'Je hebt een goed hart en veel moed, maar je moet meer oefenen. Je kunt een tijdje in de ashram blijven om te leren mediteren. Satish zal jouw leraar zijn.'

'Dank u wel.'

Ze priemt haar ogen weer in mijn ziel en zegt: 'Dadi weet al dat je een missie te vervullen hebt om mensen te helpen hun weg naar huis te vinden. Maar eerst moet *jij* de weg vinden.'

'Hoe doe ik dat?'

'Mediteren leert je om naar God te luisteren, die wij Shiva noemen. Shiva betekent punt van licht. God is al lang bezig om naar je uit te reiken, maar Hij krijgt steeds een ingesprektoon. De lijn is voortdurend bezet, omdat je gedachten in de weg zitten.'

'God heeft geprobeerd om mij te bereiken?'

'Ja, Hij heeft plannen voor jou. Hij wil dat je de vlam van binnen ontsteekt. Hij wil dat je meer licht creëert.'

'Hoe kan ik dat doen?'

'Vraag dat niet aan mij, maar aan Shiva. Leer hoe je stil kunt zijn, leer om te luisteren. Ga nu. Zoek Satish en vraag hem om jou te leren over meditatie en de filosofie van Raja Yoga.'

Ze pakt wat zoetigheden uit een schaal op het tafeltje naast haar stoel en drukt me die in de hand. Ik bedank haar en dan geeft ze mij een stukje papier. Ik vouw het open en lees: 'Geduld zal je de meester maken over iedere situatie.'

Ze wil dat ik de tekst hardop aan haar voorlees en kijkt me onderwijl streng aan. Dan buigt ze zich naar voren, pakt mijn oorlel en zegt: 'Dadi zal bij Satish informeren of jij je meditatie elke dag doet. Als ze hoort dat je niet dagelijks hebt geoefend, zal ze keihard aan je oor trekken!'

4. DE REIZIGERS

'I have seen UFOs playing tag between the stars many times in the early morning hours.'

Muhammad Ali, drievoudig zwaargewicht boks kampioen van de wereld.

De volgende ochtend word ik om vier uur wakker van het geluid van een Hindi lied dat uit de luidsprekers van mijn kamer schalt. Het lied wordt door de hele ashram gehoord en dient als een wekker voor de yogi's. Satish vertelde mij over de vroege ochtend meditatie. Ze worden Amrit Vela genoemd, wat 'nectar van de ochtend' betekent. Volgens Satish is dit de beste tijd om te mediteren.

Als iemand mij dat die dag had verteld dat ik de volgende tien jaar iedere dag om vier uur zou opstaan voor meditatie, had ik hard gelachen. Maar dat is wat ik deed. Ook al bleef ik in Amsterdam wonen en zag ik Dadi Janki slechts eens per jaar, iets in mij was wakker geworden: een diep verlangen *to phone home*, zoals ET dat zei. En natuurlijk wilde ik voorkomen dat Dadi Janki keihard aan mijn oorlel zou trekken.

De meditatiehal is al vol wanneer ik iets na vieren arriveer. Het is koud en de meeste yogi's zijn in warme dekens gehuld. Ik ben dankbaar voor mijn wollen ondergoed en de sjaal die Satish mij gaf. Ik ga achterin de zaal zitten, sluit mijn ogen en concentreer me op de punt van licht in mijn voorhoofd.

'Ik ben een ziel, een wezen van licht,' zeg ik tegen mezelf. Na een paar minuten voel ik een tintelende sensatie. Het is alsof al mijn energie zich samenbalt in dit ene punt in mijn voorhoofd. Mijn gedachten lijken nu ver weg, als wolken aan de horizon. Ze zijn niet echt weg, maar ik zit er niet langer middenin. Ik bekijk ze van een afstand en merk dat ik glimlach. Ik zit in het oog van de orkaan.

Na een tijdje lossen ook de gedachten aan de horizon op en wordt mijn hoofd stil. Op dat moment ervaar ik een krachtige aanwezigheid, als een zon die elke cel van mijn lichaam, hart en ziel verwarmt. Ik voel me opgetild boven de zwaarte van de Aarde en ervaar een rood-gouden gloed, helend en koesterend.

Na vijfenvertig minuten begint een lied te spelen en is de meditatie voorbij. Ik had nog een uur door kunnen gaan. Mijn benen denken daar echter anders over en ik ben blij dat ik ze uit de knoop kan halen. Stijf en ongemakkelijk waggel ik naar de deur en vang daar de eerste stralen zonlicht op die over de bergen schijnen. Vogels sjirpen om me heen en in de verte zie ik kleine aapjes in de bomen spelen. Wat een idyllisch oord is dit!

Tijdens het ontbijt komt Satish bij me zitten. Hij ziet er stralend uit, maar dat is voor hem waarschijnlijk heel normaal. Hij is een bijzondere yogi, zo hebben anderen mij verteld. Hij mag koken voor de oudere zusters. Dit is een grote eer want de meest krachtige yogi's in ashrams staan meestal in de keuken. Het idee daarachter is dat iedereen hun voedsel eet. Als zij met liefde koken, eet iedereen liefde. Als zij ongelukkig zijn, wordt iedereen ongelukkig.

'Ben je klaar voor je eerste les?'

'Ik kan niet wachten!'

'Goed. Kom na het ontbijt naar het binnenplein en dan gaan we naar een speciale plek waar ik je kan onderwijzen.'

Als ik na het ontbijt op de binnenplaats arriveer, barst het daar al van het leven. Nieuw gearriveerden - meestal in het wit gekleed - komen van over de hele wereld en wachten

met bergen bagage om naar hun kamers of slaapzalen te worden gebracht. Vrachtladingen voedsel worden naar de keukens gedragen, en mensen zijn constant aan het vegen en poetsen, zodat de ashram smetteloos blijft. Satish begroet me met een brede grijns en leidt me de ashram uit in de richting van het meertje dat ik vanuit mijn kamer kon zien. We wandelen tien minuten langs Naki Lake en dan stuurt hij me een smal paadje op dat recht de bergen in gaat. Na een half uur staan we bovenop de berg en hebben een prachtig uitzicht over de Aravali woestijn. Als we lekker zitten, zegt Satish: 'Kijk, daar in de verte ligt Pakistan. Ik kom hier graag voor meditatie. Het is heel vredig en heeft een bijzondere energie. Wij noemen het Baba's Rock. Laten we een paar minuten in meditatie zitten voordat we beginnen met de eerste les.'

Hij staart in de verte en wordt stil. Hij sluit niet zijn ogen, maar is duidelijk 'verloren in liefde' zoals de yogi's dat noemen. Geen van de yogi's die ik in de ashram heb ontmoet, sluit de ogen tijdens meditatie. Dat is heel praktisch, omdat het je leert om tijdens iedere situatie te mediteren. Wanneer Satish klaar is, wendt hij zich tot mij. 'Ik wil je wat vertellen over de achtergrond van Raja Yoga. Yoga betekent verbinding, en Raja betekent koning of hoogste. Raja Yoga leert je om je met het hoogste te verenigen. Het leert je de kunst om in verbinding te staan met de Bron.'

'The art of phoning home, dus.'

'Haha, ja ik heb de film van ET ook gezien.'

Hij lacht wat besmuikt en beiden durven we niet te zeggen wat we denken: dat Dadi haast een vrouwelijke kopie is van ET. Hij vervolgt snel: 'Jouw oorspronkelijke thuis is inderdaad de plaats waar de Schepper verblijft. Wanneer je je oorspronkelijke woonplek weer ervaart, ervaar je vanzelf de Bron.'

'Kun je mij wat meer vertellen over deze Bron en hoe de schepping is ontstaan?'

'Dat zijn grote vragen, maar ik kan je daar zeker over vertellen. En om het niet al te saai voor je te maken, zal ik dat doen in de vorm van een spannend verhaal.'

'Ik ben een en al oor, Satish.'

Satish gaat er goed voor zitten, sluit even de ogen en begint dan aan zijn ongelooflijke verhaal: 'Er was eens in een andere dimensie dan de onze, een ras van ruimtewezens. Deze wezens waren zo zuiver dat ze voortdurend in een staat van totale vrede verbleven. Hun wereld zag er heel anders uit dan die van ons. Hun wereld bestond uit puur licht. Deze wezens, die Sha Ligra'ams werden genoemd, leefden in een oceaan van rood-goud licht. Ze zagen eruit als micro sterren. In het midden van deze oceaan van vrede bevond zich het meest fantastische wezen van allemaal. De naam van dit wezen was Shi Vah.'

'Op een dag vond een van de Sha Ligra'ams dat dit vredige tehuis niet langer opwindend genoeg was. Hij voelde een gebrek aan verandering, groei, vreugde, spel. Shi Vah ving de gedachten van de Sha Ligra'am onmiddellijk op en vroeg: "Lief kind, waar wil je heen gaan?"'

'Dat weet het niet,' communiceerde de Sha Ligra'am telepatisch. 'Is er niet een plek die hieraan voldoet, een nieuwe wereld die we kunnen ontdekken?'

Shi Vah dacht een moment na, al wetend wat er zou gebeuren. In die ene fractie van een seconde zag hij de uiterste grenzen van de eeuwigheid en het spel dat zich weldra zou ontfouwen.

Toen zei hij: 'Ja, zo'n plek is er. De verlangens die jij koestert, kunnen worden vervuld op een planeet van grote schoonheid. Je kunt hier alle geluk ervaren die je hier mist. Ga maar mijn kind, en neem voldoende Sha Ligra'ams mee om een kolonie te vestigen.'

De Sha Ligra'am werd al gelukkig bij het idee en vroeg wie er met hem mee wilde naar de planeet om geluk te ervaren. En zo ontstond de eerste groep van negenhonderdduizend Reizigers.

Vlak voordat ze de reis aanvingen, zei Shi Vah: 'Jullie zullen ruimtepakken nodig hebben voor de plek waar jullie heen gaan, maar ik zal jullie met alles helpen. Ga nu en ervaar jullie geluk. En als er iets fout gaat, bel me dan.'

De Sha Ligrá'ams waren nu klaar voor de grote sprong in het onbekende. De Reiziger die de reis in gang had gezet met zijn verzoek - die Kri Sha Nah heette - dook het eerst. Satish kijkt me met een schuine blik aan en zegt: 'Je moet weten dat de Sha Ligrá'ams zo geavanceerd waren dat zij geen fysiek ruimteschip nodig hadden om te reizen. Zij waren in staat door middel van gedachtekracht te reizen.'

Dan zegt hij zacht: 'Deze sprong was het begin van een lange odyssee vol prachtige en ook wrede avonturen. Het zou heel lang duren eer de Reizigers weer zouden terugkeren naar hun geliefde huis van vrede.'

Toen de Sha Ligrá'ams sprongen, zweefden zij in formatie door een dimensie van wit licht. Dit was de betoverende plek die zij vanuit hun huis vaak hadden gezien. Deze dimensie diende als portaal tussen de verschillende dimensies. Ze reisden onverdroten verder en kwamen na een tijdje met een schok in de verdichte dimensie van tijd en ruimte.

Het voelde zwaar en onwennig, maar Kri Sha Nah vloog dapper door. Niet lang daarna zagen zij voor het eerst hun nieuwe thuisplaneet, een prachtige bol die heel erg op die van ons lijkt, behalve dat deze planeet nog in een maagdelijke staat verkeerde. De Reizigers zagen beneden hen zeeën van diepblauw water, weelderige groene bossen en hoog besneeuwde bergtoppen. De planeet bestond uit maar één continent, omringd door oceanen en als gevolg van de hoek van de as van de planeet was het altijd lente. Toen de Sha Ligrá'ams wilden landen, realiseerden zij zich dat er nog wel een probleem was dat ze moesten oplossen. Shi Vah had hen verteld dat zij, wanneer ze binnen de planetaire begrenzingsen waren, ruimtepakken nodig hadden. Wat te doen?

Satish houdt wel van een beetje suspense en besluit dat dit het moment is om mij een koekje aan te bieden. Het is van eenzelfde soort als die Dadi Janki mij presenteerde. 'Dit heet toli,' zegt Satish eerbiedig. 'Het is met liefde bereid en aangeboden aan Shiva. Het geeft je kracht als je het eet.'

We knabbelen in stilte aan onze koekjes en als Satish zijn mond leeg heeft, gaat hij door met zijn verhaal: 'De leider van de expeditie ging het eerst naar beneden. Zelfs voordat hij de met lucht gevulde atmosfeer was binnengegaan, voelde hij een aantrekking, een vertrouwde mentale uitnodiging die hij zo vaak had ervaren van zijn mede Sha Ligrá'ams in de wereld van licht. Hij volgde de gedachtelijn en daar op de oppervlakte van de planeet zag hij twee Sha Ligrá'ams die omhoog keken en zwaaiden. Zij droegen ruimtepakken en hadden er ook een voor hem.

De leider trok het pak aan en begon ermee te experimenteren. Het was robotachtig, maar voelde haast levend. Het had de vorm van een lichaam, heel vergelijkbaar met dat van ons, behalve dat het was gemaakt van de puurste elementen en geen slecht functionerende eigenschappen had.

Weldra zat Kri Sha Nah comfortabel in de controlekamer in het voorhoofd van het ruimtepak, precies tussen de wenkbrauwen. Ook alle andere Reizigers die nu naar beneden kwamen, werden voorzien van deze mooie voertuigen. De twee Sha Ligrá'ams die hen van de pakken voorzagen, vertelde hen dat ze de pakken niet konden uitdoen zolang ze in de atmosfeer van de Aarde waren. Maar aangezien deze pakken zo fascinerend en comfortabel waren, hoorde je niemand klagen.

Sterker nog: het bezit van deze materiële ruimtevaartuigen leek het beste deel van hun expeditie te worden. De lichamen maakten het hen mogelijk om het leven te ervaren op een manier die zij nooit eerder hadden gekund. Zij hadden werkelijk bereikt wat zij wilden vinden: geluk.

Het geluk van de Reizigers duurde vele duizenden jaren. Het was zo fijn op Aarde dat Sha Ligrá'ams in de wereld van licht steeds vaker uitnodigende gedachtegolven ontvingen van hun broeders in het koninkrijk. De een na de ander kwam naar beneden om zich bij hen te voegen. De bevolking groeide gestaag van de oorspronkelijke negenhonderdduizend naar driehonderddertig miljoen.

Nu moesten de paleizen wat minder sjiek worden gebouwd en werd zilver gebruikt, in plaats van goud. Uiteindelijk ontstonden er veel kleine koninkrijken, in plaats van één grote, maar zij bleven in vrede verenigd onder de wijze leiding van hun vorst. De ruimtepakken waren inmiddels zo gewoon geworden, dat niemand er nog speciaal aandacht aan schonk. Ze waren zich nog steeds bewust van het feit dat ze Sha Ligrá'ams waren, ook al konden zij elkaar niet meer zien in hun pure vorm van licht.

Op een dag vond er een gebeurtenis plaats die het koninkrijk op haar grondvesten deed trillen. Vi Karum, die in die tijd een van de regeerders was, riep een van zijn broeders bij zich en zei: 'Dat is een heel mooi voertuig waar jij in rijdt. Ik zou het willen aanraken.'

De broeder lachte en zei: 'Hoe kun je het nou aanraken? Wil je uit je eigen voertuig komen om dat te doen?'

'Nee, natuurlijk niet,' zei Vi Karum, 'ik wil het aanraken met mijn voertuig.'

De broeder lachte gegeneerd en deed er het zwijgen toe.

Naarmate de tijd verstreek, raakte Vi Karum steeds meer geobsedeerd door het voertuig van de ander. Hij adoreerde de stijl, de contouren, de kracht en souplesse van de beweging, de kleur en alle ornamenten.

De aanbeden broeder werd steeds minder blij, omdat hij merkte dat Vi Karum *hem* niet meer zag, maar compleet was gefocust op zijn voertuig. Vi Karum wilde alleen nog maar praten over voertuigen. Hij wilde zien hoe ze werkten, hoe warm ze waren, hoe hard of hoe zacht...

Vi Karum was de eerste, maar weldra gingen steeds meer Sha Ligrá'ams zich vooral bezighouden met hun ruimtepakken. Spoedig werd het leukste spel om met elkaars voertuigen te spelen, vanwege het genot dat door de computer werd geregistreerd. Zij leerden zelfs hoe ze de voertuigen op automatische piloot konden zetten, terwijl ze vanbinnen een dutje deden.

En toen - op een kwade dag - gebeurde er iets vreemds: een voertuig dat op automatische piloot stond, ging in gesprek met een ander voertuig dat ook op autopilot stond; zonder dat de Sha Ligrá'ams van binnen daartoe opdracht hadden gegeven of er erg in hadden. Dit vreemde gedrag werd steeds vaker gezien en binnen een mum van tijd hadden de computers de macht overgenomen van de Sha Ligrá'ams die - gevangen in hun lichamen - hulpeloos toekeken.

De brein-computers hadden maar één doel: de opwindende sensaties die zij hadden geleerd steeds vaker te ervaren. Ze maakten het contact met andere lichamen tot hun hoogste prioriteit. De Reizigers waren te verward en te verzwakt door de massale overname om te reageren. Als ze probeerden om hun autoriteit terug te winnen, deden ze dat met de eigenschappen van een wanhopige: hebzucht, boosheid, jaloezie, machtswellust. Als gevolg van deze gebeurtenissen ontstonden steeds meer conflicten. De broederschap werd gebroken en het koninkrijk versplinterde.'

Satish valt stil. Ik kijk naar hem en voor het eerst ziet hij er niet blij uit. Hij is oprecht ontdaan over deze ongelukkige wending in de levens van de Sha Ligrá'ams. Hij staart richting Pakistan. Dan vervolgt hij zijn verhaal: 'De explosie van negatieve, destructieve krachten die de macht grepen, was zo verpletterend dat de Aarde sterk reageerde en de landmassa onder hen begon te schuiven. Een enorme zondvloed was het gevolg en uiteindelijk brak het continent uiteen in zeven stukken.'

In angst en paniek dachten de Sha Ligma'ams opeens weer aan hun lang vergeten Vader die ver weg in een andere dimensie leefde, de onsterfelijke, machtige, beschermende Shi Vah. Zij begonnen Hem aan te roepen en te smeken om verlossing.

Shi Vah hoorde hun gebeden en stuurde boodschappers.

'Willen jullie naar huis komen?' vroegen de boodschappers.

'Nou eh, in feite vinden we het hier heel fijn,' antwoordden de Reizigers, 'maar neem alstublieft ons lijden weg, want dat is wat wij niet fijn vinden.'

Ondertussen werd het steeds drukker op de planeet. Steeds meer Sha Ligma'ams kwamen uit de wereld van licht naar beneden. Veel van de nieuw gearriveerden waren behoorlijk populair, omdat zij nog steeds krachten bezaten die degenen die al langer op de planeet waren voor een groot deel hadden opgebruikt.

Het leven op de planeet was niet wat de meeste nieuwkomers zich ervan hadden voorgesteld of gehoopt. Alle geavanceerde wetenschap en technologie was vernietigd tijdens de ramp. De meeste inwoners waren nu arm en het leven was een gevecht tegen de natuur geworden, die zich ook al tegen de arme Sha Ligma'ams leek te hebben gekeerd. Het was niet meer altijd lente, maar droge, hete periode's werden afgewisseld met natte, koude fases. In plaats van één verenigd koninkrijk waren er nu vele geïsoleerde groepen en culturen, waarvan de meesten het bestaan van de anderen waren vergeten.

Op een dag kwam er een zeer krachtige Sha Ligma'am naar beneden met een boodschap van Shi Vah over liefde en uitleg over hoe je met elkaar en de planeet dient om te gaan. Veel Sha Ligma'ams waren het met hem eens, maar evenzoveel waren het oneens en zo ontstonden alleen maar meer conflicten.

Ondertussen begonnen de wildste ideeën de ronde te doen over wie Shi Vah nu precies was. Hij kreeg vele namen en werd op vele verschillende manieren vereerd. De meeste Sha Ligma'ams waren er zeker van dat Hij alles kon horen en zien, en begonnen zelfs bang voor Hem te worden.

In hun angst en verwarring begonnen zij standbeelden te maken voor Shi Vah in de hoop Hem gelukkig te stemmen. Ook werden beelden gemaakt van de eerste kolonisten die zij nu ook als Goden waren gaan zien. Zij geloofden zelfs dat deze eerste Reizigers tot een superieur en machtiger ras behoorden dan zij, en dat deze wezens hen vanuit hogere regionen bijstonden en - hopelijk - op enig moment zouden terugkeren om hen te redden.

Maar zij kwamen niet en de Sha Ligma'ams waren aan hun eigen lot overgeleverd. De meeste van hen waren nu zo ver van huis dat ze zich niet eens meer konden herinneren waar ze ooit vandaan kwamen en geen idee hadden waarom ze hier waren. De planeet was steeds duisterder geworden en de macht van de computers had hen nu vrijwel geheel overgenomen.

Toen de situatie zo ernstig was geworden, dat het er op leek dat de Sha Ligma'ams afstevenden op de totale verwoesting van hun planeet en alle hoop verloren leek, wist Shi Vah dat zijn kinderen er eindelijk klaar voor waren om weer naar huis te komen. Hij bezocht ze in hun dromen en meditaties, en herinnerde hen eraan wie zij werkelijk zijn en aan hun verloren paradijs. Hij liet ze zien dat de tijd was gekomen om hun kostuums uit te trekken en naar huis te gaan.

Maar net toen de lichtwezens zichzelf begonnen te herkennen en zich hun thuis voorbij de sterren herinnerden, had het kwaad een climax bereikt en brak een wereldwijde oorlog uit. Er vielen bommen op de overbevolkte steden en hele kolonies eindigden in rook en as. Overstromingen, aardbevingen en andere natuurrampen deden de rest.'

Satish valt weer stil. Hij zucht en beëindigt zijn verhaal: 'Eindelijk waren de Sha Ligma'ams bevrijd van hun lichaamsgevangenissen en vlogen in formatie naar huis. Daar

leefden zij nog lang en gelukkig, totdat op een dag een van de Sha Ligra'ams vond dat de vredige wereld waarin zij leefden niet langer opwindend genoeg was. Hij had behoefte aan verandering, groei, vreugde, spel.

Shi Vah hoorde de gedachten van de Sha Ligra'am en vroeg: 'Lief kind, waar wil je heen gaan?'

'Is er niet een plek die hieraan voldoet, een nieuwe wereld die we kunnen ontdekken?'

Shi Vah dacht een moment na, al wetend wat er stond te gebeuren. En in die ene fractie van een seconde zag hij de uiterste grenzen van de eeuwigheid en het spel dat zich zou ontfouwen. Toen zei hij: 'Ja, zo'n plek is er.'

5. MOUNT RAINIER

'To my mathematical brain, the numbers alone make thinking about aliens perfectly rational. The real challenge is to work out what aliens might actually be like.'

Stephen Hawking, theoretisch natuurkundige verbonden aan de Universiteit van Cambridge.

Terug in Nederland hou ik een yogi discipline aan. Ik sta 's ochtends vroeg op voor meditatie en ga regelmatig naar Raja Yoga centra voor inspiratie. Het wordt steeds makkelijker om rust te krijgen in mijn hoofd en mij te verbinden met de Bron waar Dadi Janki over vertelde.

Mijn leven verandert. Ik ben minder geïnteresseerd in luide muziek, met de band op tournee gaan, nachtelijke feestjes en ook mijn schoenen fetisjisme is uitgedoofd. Mijn vrienden zien dat ik verander. Sommigen maken zich zorgen en vragen zich af of ik ben gehersenspoeld: waarom drink je ineens geen bier meer? Waarom ben je toch zo serieus? Waarom eet je geen vlees?

Maar na een tijdje zien ze dat dit nieuwe leven mij goed doet en geven me de ruimte om dieper in mijzelf te duiken. Ik maak ondertussen nieuwe vrienden en na een tijdje begin ik mensen bij mij thuis uit te nodigen om samen te mediteren, meestal op zondagavonden.

Deze avonden worden zo populair dat mijn huiskamer te klein wordt. Anderen beginnen hun deuren open te stellen voor vrienden en burens en na enkele jaren openen mensen door het hele land hun huizen voor een uur gedeelde stilte.

In deze periode organiseer ik ook meditatie flash mobs op het Museumplein in Amsterdam. Er komen honderden mensen op af, zelfs midden in de winter. Met Kerst zitten zevenhonderd mensen een uur in stilte terwijl de sneeuwvlokken naar beneden dwarrelen. Er wordt zelfs een documentaire over gemaakt die op nationale televisie wordt uitgezonden.

Tijdens deze stille yogi jaren zie ik Time Bender niet één keer, zelfs niet op een reclamebord. En toen ineens, tien jaar nadat ik hem voor het eerst ontmoette, dook hij weer op. Het was nabij Seattle aan de westkust van de Verenigde Staten. Ik was daar een paar weken om vrienden op te zoeken uit de tijd dat ik daar woonde.

Na een paar dagen met mijn vrienden in de stad te hebben rondgehangen, kreeg ik zin om de natuur in te gaan en reed naar een van mijn favoriete plekken op Aarde: Mount Rainier National Park. Mount Rainier is de majestueuze vulkaan die de skyline van Seattle domineert - tenminste als het niet regent. De berg is magisch. Ik heb er vaak met mijn ouders gewandeld en herinner me de donkere sparrenbossen, de overvloed aan wilde bloemen, de diepblauwe meren en besneeuwde bergtop.

Rond elf uur in de ochtend arriveer ik bij het park, parkeer mijn geleende auto en begin aan mijn wandeling naar een meer dat Mowich Lake heet. Na een paar uur stevig te zijn doorgelopen, kijk ik op de kaart en zie dat het meer net over de volgende bergtop in de verte moet liggen. Het pad op de kaart gaat echter niet rechtstreeks omhoog, maar maakt een lange omweg. Ik kijk naar de heuvel die voor me ligt en vraag me af of ik die kan beklimmen, zodat ik rechtstreeks kan gaan. Er is geen pad, maar het lijkt makkelijk genoeg.

Ik besluit het erop te wagen en begin de helling op te lopen. Wanneer ik een halfuur later een steile berghelling bereik, zie ik dat omhoog komen serieuze kletter-

vaardigheden vergt. Concentreer je gewoon, adem rustig door en kijk vooral niet naar beneden, vertel ik mijzelf.

De eerste stappen zijn makkelijk en ik vorder gestaag. De volgende stappen worden een stuk moeilijker. Er is minder houvast en de stappen die ik moet maken worden groter. Ik overweeg om terug te gaan, maar kijk omhoog en zie dat ik nog maar vier of vijf meter heb te gaan. Concentreer je, adem en kijk niet naar beneden.

Ik neem een volgende voorzichtige stap, maar dit brengt me op een hele smalle richel waarvandaan ik nergens meer heen kan. Er is niets om vast te pakken of om op te stappen. Ik zit vast. Ik kijk naar het ravijn onder me en mijn hoofd begint te tollen. Ik dwing mezelf om diep adem te halen. Ik kalmeer wat en overweeg mijn opties. Aangezien ik onmogelijk verder kan, zal ik wel naar beneden moeten. Ik ontdek echter al snel dat naar beneden gaan moeilijker is dan naar boven. Ik kan niet zien waar ik mijn voeten plaats en moet iedere stap op de tast nemen. Ik begin nu behoorlijk te zweten en mijn handen en voeten trillen door de spanning van het proberen mij vast te houden aan de smalle richel. Het volgende moment val ik achterover en wordt alles zwart....

Wanneer ik mijn ogen open, ben ik in een grote houten hut. Er brandt een vuur en een bekend gezicht kijkt op me neer. Het is Time Bender. Het is vele jaren geleden dat ik hem voor het laatst heb gezien, maar hij is geen spat veranderd.

'Hallo mijn vriend, hoe voel je je?'

'Timer Bender, wat is er gebeurd? Ben ik dood?'

'Haha, nee je bent niet dood. Ik vond je aan de voet van een berg en nam je mee naar huis.'

'Is dit uw huis?'

'De Aarde is mijn huis. Thee?'

'Graag.'

'Chocola?'

'Wow.'

Hij opent een gouden trommel die op tafel staat. De chocolaatjes zijn bedrukt met vreemde symbolen. Ze zien er een beetje uit als Egyptische hiërogliefen.

'Dit zijn speciale pastilles. Kies er een met een symbool dat je aanspreekt. Het zal je helpen om van je val te bekomen.'

Ik neem er een met het symbool van de zon, stop het in mijn mond en voel een warme stroom langs mijn ruggengraat. Mijn rug recht zich en ik voel mijn oren open ploppen. Ik adem een paar keer diep en mijn hoofdpijn verdwijnt vrijwel meteen.

'Wow, dit is fantastisch spul.'

'Ja, het is alchemie. Het is het minste dat ik voor je kon meenemen om je te bedanken.'

'Bedanken? Waarvoor?'

'Voor het creëren van cirkels van licht.'

'O, daarvoor. Graag gedaan.'

'Gaia vroeg mij om haar diepste waardering over te brengen. Zij wil dat ik jou vertel dat zij je heel erg sexy vindt.'

'Zei ze dat?'

'O, ik weet dat mensen haar zien als de Grote Moeder, de Planetaire Godin en nog meer van dat soort gezwollen titels, maar laat me je vertellen mijn vriend, dat zij verdomd sexy is. In ieder geval verreweg de meest sexy planeet die ik ben ooit tegengekomen.'

Terwijl ik geniet van de thee en nog wat meer genezende chocolaatjes eet, bekijkt Time Bender me met een waarderende glimlach. Hij is duidelijk blij met zijn student, maar is er niet iemand naar om zijn leerlingen op hun lauweren te laten rusten.

‘Nogmaals gefeliciteerd, je hebt het goed gedaan in het departement van licht. Je hebt geleerd om voorbij het duister van de planeet te reizen en hebt manieren gevonden om anderen te helpen hetzelfde te doen. Laten we het nu over je volgende opdracht hebben.’

‘Mijn volgende opdracht?’

‘Dacht je dat je al klaar was? Je hebt tot nu toe vooral het licht betreden. Nu wordt het tijd het duister te ontdekken.’

‘Ik weet niet of ik daar aan toe ben. Ik heb nog steeds een beetje hoofdpijn.’

Hij kijkt me spottend aan en geeft me een nieuwe pastille.

‘Ik kan me voorstellen dat je er tegenop ziet, maar er valt veel te leren in de schaduw. Zolang je in deze duale werkelijkheid verkeert, zul je met beide zijden van het spectrum om moeten leren gaan. Sta mij toe je wat meer te vertellen over de duistere krachten van het leven. Als ik straks klaar ben met mijn verhaal, kun je beslissen of je de nieuwe opdracht wilt aanvaarden. OK?’

‘OK.’

‘Jouw yogi vrienden in India hebben je geleerd over hoe spirits naar beneden komen vanuit de hogere dimensies en steeds dieper incarneren in de verdichte realiteit van het leven op Aarde. Eenmaal binnen de tijd-ruimte matrix vergeten de Reizigers langzaam hun oorspronkelijke natuur, hun thuis en hun schepper. Wanneer zij het einde bereiken van de Grote Cyclus van tijd worden zij weer aan hun oorsprong herinnerd.’

‘Ja, dat is het verhaal dat Satish mij vertelde in een notendop.’

‘Mooi. Dat is de grote lijn. Nu ga ik dit incarnatie-proces in meer detail uitleggen, omdat er veel meer gaande is dan jij je realiseert. Momenteel bevind je je op een relatief kleine planeet in een relatief klein zonnestelsel binnen een relatief kleine melkweg. Maar toch bevat deze melkweg miljarden zonnestelsels en zijn er miljarden melkwegstelsels in het Universum - ieder van hen barstensvol levensvormen. Veel van deze levensvormen hebben invloed gehad op jullie ontwikkeling en vanavond wil ik een paar van wezens aan je introduceren.’

‘Spannend!’

‘Om je een beknopt overzicht te geven van de beschavingen die sleutelrollen hebben gespeeld bij de ontwikkeling van de Aarde: 900.000 jaar geleden ontwikkelde een op waterstof gebaseerde levensvorm, de Ceecar of Alpha-Draconiaanse Reptilianen, de eerste biosfeer op Aarde, Eden genaamd. Dit was op het Noord-Amerikaanse continent, waar nu de New Mexico-Arizona grens ligt. Deze buitenaardsen introduceerden het eerste dieren- en plantenleven op de planeet, wat hielp om de onbarmhartige atmosfeer te transformeren naar een zuurstof- en koolstofdioxide-rijke omgeving.

‘Waren deze Ceecar reptielen?’

‘Ja, maar laat je daardoor niet misleiden. De Ceecar is een zeer hoogontwikkeld ras. Zij kwamen via interstellair reizen als eersten zo’n vier miljoen jaar geleden in deze melkweg. Omdat zij de eersten waren, vinden zij dat ze de rechtmatige heersers over de Aarde zijn. Hun manier van regeren is hier ingeburgerd geraakt: een monarchie met adel, burgers en boeren, gebaseerd op handel, religie en politiek, zoals je ook nu nog overal op Aarde ziet.’

Time Bender staat op om een blok op het haardvuur te gooien. Wanneer het vuur flink oplaait, gaat hij weer zitten en vervolgt: ‘Terwijl de Ceecar de planeet domineerden, kwamen er ook andere kolonisten. Reizigers van het Orion sterrenstelsel arriveerden rond 763.132 v.Chr. en vestigden een biosfeer in China. De Vegans kwamen rond 701.655 v.Chr. aan in het grensgebied tussen Libië en Nigeria. In 604.003 v.Chr. kwamen de Cassiopeans, een insectenras, die zich vestigden in Algerije, Noord-Afrika. In 585.133 v.Chr. vestigden de Niburu zich in Cairo en brachten de Maan mee als satelliet.’

‘Is de Maan een satelliet?’

‘Inderdaad, maar ik ga nu niet in op details. Ik schets slechts de grote lijnen voor je. In 870.300 v.Chr. stuurden de Orions een team naar Perth, Australië. Toen kwamen de Lyrans terug in Baskenland in het zuiden van Europa. In 73.414 v.Chr. kwamen de Orions naar Mt. Neblina, Brazilië en rond 79.743 v.Chr. arriveerden de Pleiadiërs op Aarde.’

‘Mijn hemel, deze dingen leer je echt niet op school!’

‘Nee dat is waar, en daar is een reden voor, waarover later meer. Rond 71.933 v.Chr. gebeurde er iets interessants. Lemurië werd opgericht als een gezamenlijke kolonie in de Stille Oceaan. Het bestond uit inwoners van het Lyra sterrenstelsel, Sirius A, de Pleiaden, Ursa Minor en Nibiru. Later, rond 57.600 v.Chr. werd Atlantis gesticht, en kwamen ook de Pleiadiërs weer terug.’

‘Wat is er gebeurd met Lemurië en Atlantis?’

‘Beide werden door oorlog vernietigd. In 31.017 v.Chr. viel Lemurië en in 27.603 v.Chr. verdween Atlantis onder de golven van de Atlantische Oceaan. In 27.000 v.Chr. werd de Soemerische cultuur door de Annunaki gevestigd, waarbij zij de heerschappij over de Aarde overnamen van hun overheersers: de Ceecar. Rond deze periode begint de geschreven geschiedenis die jullie op school leren.’

Hij staat op en gebaart me te volgen. We lopen naar de deur en stappen de koele nachtlucht in. De maan is zo helder dat ik de bloemen op de uitlopers van de berg kan zien. De hellingen van Mount Rainier lijken haast doorschijnend, verlicht door miljoenen sterren en planeten.

Ik kijk omhoog en realiseer me voor de eerste keer dat ik niet naar dode rotsen kijk, maar naar complete beschavingen. Even voel ik een steek in mijn hart van heimwee. Ik verlang er intens naar om weer tussen de sterren te leven, samen met mijn zielebroeders en zusters op andere planeten.

Time Bender verwoordt mijn melancholie: ‘Soms welt er een bitterzoete emotie op wanneer we in de eindeloosheid van de sterrennacht kijken. Dat is omdat we ons dan herinneren dat ook wij deel uitmaken van die sterrenwereld. Je bent tijdelijk vergeten dat je multidimensionaal bent, maar je leefde - en leeft nog steeds - tussen de sterren, mijn vriend.’

Hij kijkt omhoog en opent zijn armen, alsof hij het hele Universum in zijn omhelzing kan sluiten. Dan zegt hij: ‘Je kunt de geschiedenis van de mensheid en die van de Aarde niet bevatten, totdat je je bewust wordt van het aandeel dat buitenaardse daarin hebben gehad. Samen met de mensheid hebben zij de geschiedenis van deze planeet geschreven. Jullie, op Aarde, werken een kosmisch drama uit waarvan jullie het oorspronkelijke script zijn vergeten.’

Hij wijst naar een constellatie van sterren. ‘Zie je dat cluster daar? Dat is waar het allemaal begon. Het is de Lyra constellatie. Dat is waar de eerste beschavingen werden gezaaid.’

‘Hoe zaaiden ze een beschaving? Maakten ze zielen?’

‘Nee, zielen zijn oneindig. Ze ontwierpen voertuigen - lichamen - net zoals jullie auto's maken om in te rijden. Wanneer de prototypen eenmaal tot volle tevredenheid waren getest, lieten ze er zielen in incarneren zodat ze binnen de planetaire sfeer konden leven.’

‘Wie creëerden deze lichamen?’

‘Zij worden de Game Makers genoemd. Zij zijn degenen die dit spel ontwierpen en de spelregels voor het script schreven. De Game Makers noemden deze plek het Universum der Vergetelheid: een plaats waar wezens zich afgescheiden zouden voelen van de Bron en zelf hun weg terug naar huis moesten zien te vinden. Zij schiepen een

Universum gebaseerd op dualiteit. Dit spel gaat over de kunst van het integreren van licht en duister, zodat wij de Schepper in alle aspecten kunnen ervaren.'

Hij gebaart me om weer naar binnen te gaan en we nestellen ons weer bij de haard. Time Bender schenkt opnieuw thee in en gooit nog wat blokken op het vuur. Dan vervolgt hij zijn uitleg over de spelregels van dit Universum der Vergetelheid die de Game Makers destijds ontwierpen.

'Het moest een Universum van Vrije Wil worden, waarbij elke ziel volledig verantwoordelijk zou zijn voor zijn eigen acties. Zelfbewustzijn en Zelfbeschikking waren de belangrijkste lessen die geleerd moesten worden. Vrije Wil impliceert een keuze en de keuze die de Game Makers in het Spel werkten, was ingenieus. Het was niet eenvoudigweg de keuze tussen goed en slecht, juist en fout, licht en donker, goddelijk en duivels. Het was de keuze tussen Dienstbaar aan Jezelf en Dienstbaar aan Anderen.'

Hij zucht en glimlacht, duidelijk onder de indruk over hoe ingenieus het Spel in elkaar zit: 'O, ik hou toch zo van het vernuft van de Universele Dromer. Toen de Game Makers de regels van het Spel hadden vastgelegd, creëerden zij de verschillende dimensies, of dichtheden. De eerste rassen werden gezaaid op planeten in het Lyra sterrenstelsel. De Lyrans - een overwegend blank menselijk ras - moesten hun rol spelen vanuit een Dienstbaar aan Anderen perspectief. De Vegans - voornamelijk donkere menselijke en reptiliaanse rassen - focusten zich op Dienstbaar aan Jezelf. En zo begon het Spel. Nog een chocolaatje?'

Ik pak er een met het symbool van een zespuntige ster. Deze smaakt totaal anders dan de anderen die ik tot dusver proefde. Hij is heel bitter, maar bekrachtigend. Time Bender kijkt geamuseerd naar mij terwijl ik een vies gezicht trek en neemt er zelf ook een. Hij sluit zijn ogen om van de sensatie te genieten en gaat dan weer verder met zijn verhaal.

'Wat de Game Makers hadden verwacht, gebeurde. De rassen die waren gefocust op Dienstbaar aan Jezelf werden steeds agressiever en bezitterig. De Dienstbaar aan Anderen beschavingen werden hun slachtoffers en begonnen hen de schuld te geven voor hun onderdrukking. De polariteit begon te groeien en de eerste grote conflicten vonden plaats. Uiteindelijk kwamen twee grote facties tevoorschijn uit dit polariteit-integratie spel. Deze facties, die ieder een andere kant van het spectrum representeerden, zijn het sedertdien met elkaar aan het uitvechten in dit Universum.'

'Vechten zij nog steeds met elkaar?'

'Hun conflicten golven door alle lagen van het bestaan heen. De oorlogen die jullie op Aarde uitknokken, zijn een direct gevolg en een directe reflectie van de oorlogen in de ruimte.'

Hij checkt of ik nog wakker ben en stelt een vraag om me bij de les te houden: 'Wie zijn naar jouw mening de *good guys* en wie zijn de *bad guys* in dit scenario?'

'Mijn eerste reactie is dat de Dienstbaar aan Anderen rassen de cowboys met de witte hoeden zijn. Ze zijn niet slechts gericht op hun eigen gewin, maar meer afgestemd met het grote geheel, lijkt me.'

'Ja, dat lijkt logisch nietwaar? Maar de realiteit is dat het onderscheid tussen de goeden en de slechten niet zo makkelijk te maken is. Het ligt veel subtieler. Wat er namelijk gebeurde, is dat de Dienstbaar aan Anderen facties tiranniek en imperialistisch werden. Zij waren voortdurend bezig om anderen te "redden" en hun "juiste manier" op te leggen aan de andere facties die in hun ogen "verkeerd" bezig waren. Ook al dachten ze dat zij het goede deden, ze schonden hiermee de basisregels van het Spel van Leven: Vrije Wil en Zelfbeschikking.'

Maar het wordt nog complexer: 'Met het verstrijken van de tijd vermengden de verschillende facties zich met elkaar en werd het nog minder duidelijk wie de *good*

guys waren en wie de *bad guys*. Net zoals op de Aarde, zijn er binnen iedere beschaving individuen die oprecht liefdevol en vriendelijk zijn, en individuen die egocentrisch en kil zijn. Maar de meeste wezens bestaan uit een mengvorm en hun houding kan van dag tot dag veranderen, omdat dit Spel een grote leerschool is.'

'Naarmate de polarisatie toenam en de conflicten steeds erger werden, begonnen de sterrenrassen in te zien dat ze een manier moesten vinden om de polariteiten te integreren, in plaats van steeds meer extremen te creëren. Dus werd een experiment bedacht. Zij bezaaiden een planeet met verschillende rassen van beide polariteiten en hoopten dat deze wezens - onder hun leiding - door een ascentie-proces zouden gaan waarin zij zouden leren om elkaars verschillen te respecteren en het conflict voor eens en voor altijd op te lossen.'

'Werkte het?'

'Nee, het resultaat was desastreus. De planeet die zij hadden gezaaid, de Apex planeet genoemd, werd in een nucleaire oorlog vernietigd.'

'Oops.'

'Ja, oops. Jullie Aarde is het derde grote experiment om een planeet te zaaien om zo de polariteiten op te lossen. Hopelijk zal dit het laatste experiment zijn. Jullie werken een Kosmisch dilemma uit dat aeonen geleden begon. Jullie zijn oeroude conflicten aan het oplossen door deze thema's in jullie huidige tijd tot leven te brengen. Als jullie dit begrijpen, en leren van eerdere fouten, dan zal het Spel van Leven evolueren naar een hoger niveau. Als jullie in staat zijn om de puzzel op te lossen, zullen jullie je voorvaders helpen om zich verder te ontwikkelen en weer een gerespecteerd deel te worden van het Grote Geheel. Begrijp je nu waarom het hele Universum met spanning naar jullie kijkt? Jullie zijn degenen die de integratie kunnen bewerkstelligen. Jullie zijn degenen op wie wij allemaal hebben gewacht.'

'Wow, dat is nogal wat. Er wordt heel wat van ons wordt verwacht. Ik geloof niet dat er veel mensen op Aarde zijn die doorhebben dat wij het derde grote experiment zijn om de polariteiten op te lossen.'

'Dat klopt, en daarom is het ook van belang dat je deze informatie naar buiten brengt.'

'Eerlijk gezegd begrijp ik er zelf ook niet veel van.'

'Geduld jonge vriend, we zijn nog maar net begonnen. Laat me je nog wat meer vertellen over het experiment van de Aarde. Het waren de Lyrans die als eersten kwamen met het idee om een planeet te bevolken met wezens die niet - zoals zichzelf - gepolariseerd waren en onwetend dienden te blijven van hun Galactische achtergrond en alle conflicten tussen de sterrenrassen. Deze wezens moesten dus onschuldig blijven, zoals kinderen. Deze episode wordt in jullie Bijbel beschreven als de Tuin van Eden. De Lyrans werden in dat experiment door bijna alle rassen gesteund, maar werkten vooral nauw samen met de Sirianen en de Pleiadiërs om het menselijk ras te creëren.'

'Dus, zij zijn onze verre voorvaders?'

'Ja, de Lyrans zijn als jullie vaders. Zij zijn autoritair, dominant en willen graag regeren. De Sirianen zijn meer als jullie moeders. Zij voelen oprechte liefde voor jullie, hebben jullie vaak geholpen om jullie te bevrijden van de heerszuchtige Lyrans, maar zijn daarin vaak te ver gegaan en hebben jullie daardoor klein gehouden. De Pleiadiërs zijn als jullie oudere broeders en zusters. Hun genetische structuur lijkt bijzonder veel op die van Aarde mensen, omdat op kritieke punten in de ontwikkeling van de proto-mens genetisch materiaal van de Pleiadiërs werd ingebracht.'

Mijn hoofd tolt en niet alleen omdat ik een paar uur geleden van een berg ben gevallen. Mijn brein is hard bezig om alle nieuwe inzichten en concepten een plek te geven binnen mijn bestaande kaders. Time Bender ziet me worstelen en geeft mij een

heel donkere pastille met twee piramides erop. Het brengt klaarheid in mijn nevelige brein. Ik glimlach en ontspan.

Hij gaat verder: 'De enige manier om te voorkomen dat het nieuwe mensenras ook gepolariseerd zou worden, was door te voorkomen dat zij kennis zouden hebben van goed en kwaad. De mensheid mocht dus niet eten van de Boom van Kennis, zoals jullie Bijbel dat beschrijft. De heerser op Aarde die in die dagen was aangesteld om de mensheid in het duister te houden, heette Yahweh.'

'Yahweh is toch een andere naam voor God?'

'Yahweh was geen god, maar een buitenaardse heerser. Alle goden die door de mensen gedurende de eeuwen zijn vereerd, waren buitenaardsen.'

'God is een alien?'

'In het Oude Testament wordt vooral gesproken over Yahweh. Deze Lyran heerser was van de Dienstbaar aan Anderen oriëntatie en hij dacht dat hij zijn onderdanen een dienst bewees door ze onwetend te houden in het Paradijs van Eden.'

'De Bijbel vertelt dat het de Duivel was die de mensheid verleidde om van het verboden fruit te eten.'

'Jullie werden niet verleid door de Duivel, maar door de Sirianen die met de Lyran groep samenwerkten. Na een tijdje begonnen zij zich namelijk te verzetten tegen het idee van de Lyrans om de mensheid in het duister te houden over hun ware oorsprong. Zij vonden dat dit niet in overeenstemming was met de basisrechten van elk wezen in het Universum: Vrije Wil en Zelfbeschikking. Dus besloten zij om in te grijpen en de mensheid een keus te bieden. Zij vertelden jullie over de Boom van Kennis.'

'Dus, in plaats van ons te verleiden tot het kwaad, redden zij ons uit de klauwen van Yahweh's dictatorschap?'

'Inderdaad. En zij deden ook nog iets anders - iets dat grote gevolgen voor jullie zou hebben, vooral nu, in deze tijd. Zij plaatsten zonder dat de Lyrans dit wisten een latente DNA code in jullie cellen. Deze code wordt geactiveerd wanneer de trillingsfrequentie van een beschaving omhoog gaat, zoals momenteel het geval is. Wanneer de Aarde richting de vierde dichtheid accelereert, wordt deze code geactiveerd. Jullie zullen je dan bewust worden van jullie Galactische achtergrond en terugkeren naar de Boom des Levens.'

'Wat is de Boom des Levens?'

'Yahweh wilde het mensen-ras afgezonderd houden van de Boom des Levens, wat betekent dat hen niet werd toegestaan om zich te vermengen met andere species in de Kosmos om van hen te leren. De mensheid zat in quarantaine en mocht niets weten over hun broeders en zusters op andere planeten. Toen de mensheid door de Sirianen voor de keuze werd gesteld en Yahweh ontdekte dat zij Vrije Wil en Zelfbeschikking verkozen boven onwetend in Eden te verblijven, liet hij de andere kant zien van Dienstbaar aan Anderen. Hij werd de boze, wraakzuchtige god zoals beschreven in het Oude Testament. De hel brak los en de mensheid werd uit het Paradijs gegooid.'

Time Bender voelt goed aan dat het inmiddels duizelt in mij. Hij kijkt op de klok en rondt zijn verhaal af: 'Voor je gaat slapen, wil ik je vertellen over je opdracht en waar we momenteel staan. Zoals de situatie op Aarde nu is, staan jullie nog steeds onder invloed van de Ceecar, de Annunaki en negatief gerichte Sirianen. Zij beschouwen jullie nog steeds als hun slavenras en bron van voeding. Maar er is iets aan het veranderen. Zij worden steeds angstiger. Zij beseffen zich dat - wanneer de mensheid richting de vierde en vijfde dimensies ascendent - zij zullen worden ontmaskerd. Hun karma zal hen inhalen en dit kan tot de vernietiging van hun ras leiden. Om dit te voorkomen, doen ze er alles aan om jullie dociel en onwetend te houden met behulp

van de media, regeringen, religies, economische systemen en zo ongeveer elke andere organisatie die enige macht heeft.'

'Wat kan iemand als ik hier aan doen?'

'Je moet je bewust worden van de duistere krachten die je momenteel in de greep hebben. Je moet de duistere kant van het Spel gaan begrijpen.'

'Dat klinkt niet heel aantrekkelijk.'

'Zoals ik eerder al zei, valt er veel te leren van de duistere kant. Maar het is ook gevaarlijk. De kunst is om het Spel te zien voor wat het is, zonder te worden meegesleept en er in meegezogen te worden. Hier komen je yogi-kwaliteiten goed van pas. Je moet in deze tijd niet alleen de duistere kant van het Spel leren doorzien en de polariteiten binnen jezelf zien te integreren, maar ook de codes van de Levende Bibliotheek activeren. Gaia heeft die nodig om naar een hoger niveau te gaan. En terwijl je bezig bent de duisternis te doorzien en de codes te activeren, moet je de Ceecar, Syrians, Lyrans, Annunaki en alle andere rassen die jullie willen overheersen op afstand zien te houden.'

'O, is dat alles?'

Hij glimlacht en zegt: 'Ik ben blij dat je het met enige humor opvat. Het is uiteindelijk slechts een spel.'

Hij leunt achterover in zijn stoel en neemt me op. Dan zegt hij: 'Nu je dit alles hebt gehoord, wil je nog steeds de volgende opdracht aanvaarden?'

'Alleen als ik een doos chocola mee krijg.'

'Dat kan geregeld worden. Goed, dan zal ik een ontmoeting met de Duivel organiseren.'

'Wat? Ga ik de Duivel ontmoeten?'

'Je gaat kennismaken met de Engel der Vernietiging.'